

Hıristiyanlaştırma Çabalarındaki Temel Çelişkiler

Mesut Mezkit*

mesutmezkit@gmail.com

Türkiye’de misyonerlik faaliyetlerinin yoğunluk kazanması, dikkat çekicidir. Misyonerlik faaliyetlerinin kanuni birtakım hakları kendi amaçları doğrultusunda kullanma temayülleri hassasiyeti daha da artırmıştır. Böylesi bir ortamdan faydalanmak isteyen misyonerler, Hıristiyanlaştırma faaliyetlerini o kadar sinsice yapmaktadırlar ki, Hıristiyanlığı bilmeyen birçok insanımız-başta gençlerimiz olmak üzere- yapılan bu tür propagandalara kanmaktadır. Özellikle terör kaynaklı yapılanmalara ve aleviler üzerine odaklanmaları meselenin ciddiyetini göstermektedir.

Misyonerler, insanımıza yaklaşırken Hıristiyanlığın aslını değil; sahtesini anlatmaktadırlar. Yazılan İnciller’den bahsedilmemekte; bilakis gizli emellerine ulaşmada hangi yol geçerliyse onu zerketmektedirler. Hıristiyanlığı “barış, hoşgörü, diyalog, insana hizmet eden, fedakârlık dini, mazlumların dini” gibi yaftalarla insanımızı kandırmaktadırlar. Asrımızdaki bazı müslüman kimlikli kişilerin yaptığı terör işlerini de İslâm’a mâl ederek, bütün Müslümanları kötölemekte; dolayısıyla İslâm Dinini “terör” dini olarak yaftalama çabası içerisindedirler. Bunun için her türlü iletişim vasıtalarını kullanmaktadırlar. Hatta sevgili Peygamberimizi kötü fiillerle vasıflandırmaktadırlar. Bu kötöleme işlerini dışarıda değil; Türkiye’de yapmaktadırlar.

Misyonerler birebir faaliyetlerinin yanısıra dernekler kurarak veya kurduklarını insanımızı nasıl istismar ettiklerini şu derneğin tüzüğünden anlamak mümkündür. 11.08.1999 tarihinde Ankara’da Hıristiyanlarca kurulan **Kardelen Derneği**, kuruluş amacını şöyle ilan etmektedir:

“Yoksulluğa ve kimsesizliğe yol açan nedenlerin ortadan kaldırılması için gerekli önlemlerin alınması ve

ülkemizdeki kimsesiz veya yardıma muhtaç kişilerin ekonomik, toplumsal, kültürel, mesleki ve benzeri bakımdan geliştirilmesi yolunda çaba göstermek, kimsesiz veya yardıma muhtaç kişilerin çağdaş, demokratik ve laik eğitimi düzeylerine diğer vatandaşlarla eşit koşullarla sahip olarak kavuşmalarını temin maksadıyla çalışmalar yapmak...” (Poyraz:2004, 40)

Yine bu derneğin yer aldığı ve Kurtuluş Kilisesi’nin de yayın kurulunda bulunduğu **Kucak** dergisinin Aralık 1999, Şubat 2000, Nisan 2000 sayılarında Türkiye adeta parçalanmış. Diğer sayılarının hiçbirinde Türkiye’den bahsedilmez. Ülkemiz Hıristiyan bir ülke olarak tanıtılır. Mezkûr sayılarda Marmara bölgesi ve civarını İncil’de geçtiği gibi **Asya ili**, Tuz gölü ve civarını **Galatya**, İç ve Doğu Anadolu bölgelerini **Kapadokya**, İstanbul ve çevresini **Bitinya**, Karadeniz bölgesini de **Pontus** olarak göstermektedir. (Poyraz:2004, 49)

Peki, Hıristiyan misyonerlerin asıl macı nedir? Neden bu kadar kadar hummâl bir çalışmanın içindedirler?

Burada Prof. Dr. Ramazan Özey’e kulak verelim:

“Papa 2. John Paul şöyle diyor: ‘Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırıldı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda Asya’yı Hıristiyanlaştıralım.’ sözleri Üçüncü Haçlı Seferleri’ni başlatığının ilânıdır. Müslümanlar bunu göremiyor mu? Daha neyi bekliyorlar?

21.yüzyıl boyunca, yani Üçüncü bin yılda, Ortadoğu’nun tamamen Hıristiyanlaştırılması ile birlikte tüm Asya kıtası da Hıristiyanlaştırılacaktır.

Haçlı ordularının Asya kıtasını tamamen Hıristiyanlaştırılmasında en

büyük engel olarak Türkiye görül-
mektedir.

Papa’nın emri üzerine, Vatikan harekete geçmiş ve misyonerlerinin büyük bir bölümü, Güney Kore’den Türkiye’ye yönlendirilmiştir. Güney Kore’den dış görünüşü ile Türk gibi görünen özel olarak yetiştirilmiş ve sözde ‘Türk Dostu’ papazlar, Türkiye’ye akın etmişlerdir.

Türkiye’ye gelen papazlar hemen faaliyete geçmişler ve ülkenin her ilinde, ilçesinde, köyünde ve sokaklarında İncil dağıtımını yoğunluk kazanmıştır.” (Özey:2005)

Hıristiyanlaştırma için bütün yolların mübah olduğu bir vaktadır. Vatikan merkezli misyonerlerin en çok üzerinde durdukları husus “diyalog ve hoşgörü” aldatmacasıdır. Bu kelimeleri kendi amaçlarına perde ederek; ana gayelerine basamak oluşturmaktadırlar. Bunun için var güçleriyle bu kavramlar üzerinden Türkiye’de sinsi planlar peşinden koşmaktadırlar. Bunları bizler değil; kendileri ifade etmektedir.

Redemptoris Missio ya da Kurtarıcı Misyon

Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü projesini ilk defa 1962 yılında gündemlerine aldılar. Bu amaç için ne yapılması gerekiyorsa, behemehal hayata geçirilmesi üzerinde duruldu. II. John Paul 1991 yılında ilan ettiği Redemptoris Missio (**Kurtarıcı Misyon**) isimli genelgesinde şöyle diyordu: “Dinlerarası diyalog, Kilise’nin bütün insanları Kilise’ye döndürme amaçlı misyonun bir parçasıdır... Bu misyon aslında Mesih’i ve İncil’i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir.” (Nakleden: Oruç: 2004, 19)

Yine bununla irtibatlı olarak ‘Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası’nın 1973 yılında sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreteryanın

yayın organı *Bulletini*'deki yazısında şunları ifade ediyordu: "Diyalogtan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil'i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise'nin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih'in sevgisini ve mesih'in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise'nin İncil'i yayma amaçlı misyonun çerçevesi içinde yer alır." (Oruç, 2004:19)

Yine aynı şekilde Vatikan'ın 1978 yılındaki bir yayın organında şunlar yazılmaktadır:

"Biz her ne kadar Hıristiyan olmayan dinlerin manevi ve ahlâki değerlerini tanıyor, saygı gösteriyor, onlarla diyaloga hazırlanıyor ve din hüviyetini savunmak, insanlık kardeşliğini tesis etmek, külür, sosyal, refah ve sivil iradeyi oluşturmak gibi hususlarda diyaloga girmek istiyorsak da dürüstlük bizi gerçek kanaatimizi açıkça ilan etmeye mecbur etmektedir; yegane gerçek din vardır. O da Hıristiyanlıktır." (Leibhard, Wilmington :1978, 13:Nak., Oruç:2004, 37)

"Oryantalizm, Avrupa'nın Doğu fikridir"

Batı da bir bilim dalı olarak kabul edilen; aslında Doğu halklarını; özelden de Müslümanları sömürgeleştirmenin keşif kolu vazifesini gören Oryantalizm hususuyla 18. ve 19.yüzyıllarda Müslümanları Hıristiyanlaştırmada baş âmil olmuştur. Bunun vazifesi Müslümanların âdetlerini, kültürlerini, dinlerini, tarihlerini, giyim tarzlarını, törelerini, edebiyatlarını, hayata bakışlarını, davranış şekilleri gibi "Doğu"ya ait ne varsa araştırıp bilim süsü verilerek sömürgeleştirmeye; bunun bir adım ötesi olan Hıristiyanlaştırmaya götürmenin zeminini oluşturulmuştur. Tâ o zamandan bu yana İslâm eşittir terör ve kötü mefhumları birlikte kullanılarak insanları yanıltmanın gayreti içinde olmuşlardır. "Oryantalizm, Avrupa'nın Doğu fikridir." (Said:998, 9) diyen Edward Said, aslında misyonerlik çalışmasının felsefi alt yapısının nasıl oluştuğunu izah etmektedir.

Haçlı ruhunu diriltmeye amaçlayanlar, uzun vadeli çalışmaktadırlar.

Bizler, bununla ilgili yazılar yazdıkça, bizim gibi düşünen herkes böyle söyledikçe; bazıları "komple teorileri" üretiyorsunuz kabilinden sözler sarf ediyorlar. Biz diyoruz ki, misyonerlik faaliyetlerini yürütenlerin maksadı, Türkiye'de evvela azınlık meydana getirip daha sonra da Hıristiyan bir millet teşekkül ettirmenin peşindedirler. Bunları biz değil; kendileri ifade ediyorlar. Ama, bizdeki bazı safdillerin "kurgularla" uğraştığımızı düşünmeleri ürkütücüdür.

Mevcut misyonerlik faaliyetlerinin plânları yüz-yüzelli yıl evvelinden yapılmıştır. Şimdiki durumu daha evvelden plânladıkları gibi; şimdiden iki asır sonrasının plânlarını yapmaktadırlar.

Bakınız, üç asır öncesinde İngiliz Sömürge Bakanlığı Hıristiyan misyonerlere şu gizli talimatları vermektedir.

1-İslâm alimleri, toplum nezninde küçük düşürülerek saf dışı edilmelidir.

Bu gizli emrin birebir tatbik edildiğini günümüz Türkiye'sinde rahatlıkla görebiliriz.

2-Peygamberin dinden mağsadı sadece İslâm dini değildir. Hıristiyanların ve Yahudilerin dinleri de Müslümanlıktır. Çünkü kaynakları birdir. Bu konu ısrarla vurgulanmalıdır.

Maalesef bu husus o kadar iyi işlenmiş ki, birçok 'prof'larımız bütün dinleri "İbrahimî Dinler" sınıfına koyarak; Hıristiyanlığın amaçlarına nasıl hizmet ettikleri calibi dikkattir.

3-Müslümanlar ibadetlerden alıkonulmalıdır. "Allah'ın ibadete ihtiyacı olmadığı" gibi gerekçeler her an onlara telkin edilmelidir. Böylece ibadetten soğumaları sağlanmalıdır.

Bu gibi insanlarımız maalesef Türkiye'de çokça mevcuttur. Adam diyor ki: "Benim kalbim temiz, başkasının malına el sürmem; o halde ben cennete gireceğim" gibi safsatalarla kendini avutması bu fikrin sonucudur.

4-Müslümanların kılık kıyafetiyle, yaşayışıyla, yazı ve karikatür ve fıkralarla alay edilmeli.

Bu hususta bundan daha fazlası yapılmaktadır. Bırakınız alayı, hakaretler diz boyu..

5-Müslümanların ellerinde gerçek Kur'an'ın olmadığı... Hadislerin uy-

durma olduğu söylenmeli... Ve onların Kur'an ve Sünnet hakkında inançları şüpheye düşürülmelidir.

Zikredilen maddelerin cariliği aynıyla vakidir. Fazla söze lüzum yok.

"Ehl-i Sünnet İtikadı başta gelen düşmanımızdır."

Misyonerlik faaliyetlerinin uzun soluklu bir mücadelenin keşif kolu olduğuna dair delillerden birini de, kendi ağızlarından ifade edelim.

Vatikan ve Kiliseler Birliği adına "Dinlerarası Diyalog" fikrini ortaya atan misyonerler teşkilâtının lideri Louis Massignon'un Misyonerler Zirvesi'nde yaptığı konuşma ne kadar mesafe katettiklerine delil olması açısından ehemmiyet arz etmektedir.

"Müslümanların her şeyini tahrip ile mahvettik. Dinleri, inançları, ahlâkları, dine bağlılıkları ve insanî duyguları mahvoldu. Onları millî-manevî değerlerini batı medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik. İslâmiyet'ten uzaklaştırdık. İslâmiyet'i öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı ve Kur'an-ı Kerim öğrenmeyi suç ve gericilik olarak göstermeyi başardık. Artık çoğu hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. Ehl-i Sünnet İtikadı başta gelen düşmanımızdır. Bu İtikadı geçmişte sapık inançlara kanalize ettik. Son yıllarda ise Müslüman görünen bazı ilâhiyâtçılarla, 14 asırlık dinlerini, itikatlarını, ibadetlerini, tartışır hale getirdik. Derin bir boşluğa düşürdük. Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha kolaylaştı. Maaş bağlayarak, vize va'di, yurtdışında iş imkânı, fuhşu kullanarak Müslümanları Hıristiyan yapınız." (M. Necati Özfatura, Türkiye Gazetesi)

"Ve dünyada ilk Hıristiyan devletin Habeşistan..."

Misyonerler özellikle fakir insanları, açları, zor durumda olanları, fakru zaruret içindekileri; kısaca Müslümanların en zayıf noktalarını yakalayarak; oradan Hıristiyanlık şiringası ile zehrini boşaltmaktadırlar. Uçkuruna düşkün olanlara; kadınlar ile yaklaşarak; paragözlere para dağıtarak onları kenidilerine hizmet ettirmektedirler. Bir de cahil olan müslümanları rahatlıkla kandırmaktadırlar. Anlattık-

larına bakan bir Müslüman o mevzu ile alâkalı yeterince malûmât sahibi değil ise, misyonerlerin tuzağına düşmemesi mümkün değildir. Ne zaman ki karşısındaki müslüman şuurlu ve dine vukufiyeti var; o zaman çark ederek oradan uzaklaşmaktadır. Buna misal olması açısından rahmetli Ahmed Davutoğlu şöyle bir hadiseyi nakletmektedir:

“(B)ana birisi şöyle bir vak’a anlattı:

Talebe olarak üniversiteye devam ediyordum. Bir gün arkadaşlarım beni gecenin muayyen bir saatinde bir yere dâvet ettiler. Dâvete sebep iki ecnebi misafirmiş. Bunların biri İsviçre’li doktor, diğeri galiba Amerikalı bir mühendis imiş. Türk gençleri ile görüşüp tanışmak istiyorlarmış. Arkadaşlara bu gibi misafirler sık sık gelir; beraberce sohbet ederlermiş. Söz verdim. Ve gittim. Sohbet toplantısı hayli kalabalık idi. Misafirlere bol bol çay, meyve ikram ediliyordu. Yerime oturdum. Az sonra ecnebi misafirler de geldiler. Ve hepimizi selâmladıktan sonra kendilerini takdim ettiler. Anlaşma tercüman vasıtasıyla oluyordu. Muhabbet başladı. Misafirler konuşmak istediklerini ve bunun için hazırlıklı oldukları hallerinden seziliyordu. Biri hemen söze başladı. Türkiye’ye geldiğinden, Türklerle ve bilhassa bizim gibi gençlerle tanıştığından çok memnun olduğunu söyledi. Söz arasında Türk’lerin zekâsına ve misafirperverliklerine bayıldığını, fakat bu kadar kabiliyetli bir milletin nasıl olup da hâlâ İslâm dinine bağlı kaldığına çok hayret ettiğini kemâl-i iştaha ile anlattıktan sonra Avrupa’dan misaller verdi.

-Bakınız! Bugün Avrupa’da bir tek fakir devlet göremezsiniz. Çünkü Avrupalılar Hıristiyandır; Bizim dinimiz ilerlemeyi emreder; sizin dini-niz öyle değil. O uyutuyor, geri bırakıyor. Onun için bana Avrupalılar gibi ileri ve zengin bir İslâm devleti gösteremezsiniz... dedi.

Bu izahatı herkes sükûnetle dinliyor; kimsenin itiraz aklına gelmiyordu. Nihayet ben parmak kaldırarak söz istedim. Derhal verildi. Ben konuşan hatibe dünya yüzünde **ilk Hıristiyan devleti neresi olduğunu sordum.** Meğer bilmiyormuş.

-Roma, dedi. Kabul etmedim. Başka bir isim söyledi. Yine olmadı.

-Ben söyleyeyim, dedim. Ve dünyada ilk Hıristiyan devletin Habeşistan olduğunu anlattım. Şunu da ilâve ettim:

-Sizin bu izahatınız gerçeğe uygun değildir. Çünkü Habeşistan dünyanın ilk Hıristiyan devleti olmasına rağmen hâlâ dünyanın en geri kalmış ülkesidir. Şayet Hıristiyanlık ilerlemeyi âmir bir din olsaydı, bugün Habeşistan dünyanın en ileri memleketi olması icab ederdi... dedim.

Bu sözlerimi işten hatip kızardı ve biraz bocaladıktan sonra hemen sözüne nihayet vererek yanımızdan kaçtı. Bunun üzerine arkadaşlar galeyana geldiler.

-Vay kâfir! Bizi ayartmaya gelmiş; şunun haddini birdiriverelim, dediler. Ben bin bir türlü rica minnet kendilerini güç halle teskin ettim. Yoksa belki de adamı linç edeceklerdi.” (Davutoğlu, 1989:26-27)

Peki, bu adamlar böyle bir pervasızlığı nereden alıyorlar?

Tabiki bizim bilgisizliğimizden, cehaletimizden.. Okumayı, araştırmayı lüzumsuz gören bir anlayışa sahip olmamızdan..

Misyonerlik faaliyetleri o kadar planlı ve programlı bir şekilde yürütülmektedir ki, Hıristiyanlaştırma faaliyeti yürütülecek milletin nasıl Hıristiyanlaştırılacağı üzerinde kafa yorarak; bu yönde araştırmalar yaparak; hassas konuları hususları iyi tetkik ederek ; ondan sonra hücumla geçmektedirler. Adamlar doğrudan doğruya Müslüman-Türk’e gelip de: “Arkadaş seni biz Hıristiyan yapacağız” demiyorlar. Ona, aslı astarı olmayan Hıristiyanlığı anlatıyorlar. İnciller’de yazılı olmayı ya da istedikleri gibi yazılmış İncillerden örnekler vererek müslümanın kanına girip hedefi tutturmanın hazzını yaşıyorlar.

Şurası unutulmamalıdır: Misyonerlik faaliyetlerinin asıl amacı, Türkiye’de yeni bir “Sevr”i hortlatmaktır.

Bakınız, müslümanların nasıl Hıristiyan yapılacağı üzerinde eserler bile telif etmişler. Bunlardan biri olan Geo G.Harris, “Müslümanlar Nasıl Hıristiyan Nasıl Yapılır?” isimli kitabında,

Hıristiyanlaştırmanın yolunu tarif etmektedir

“Müslümanları Hıristiyan yapmak çok zordur. Çünkü Müslümanlar, inançlarına, an’anelerine bağlıdır ve çok inatçıdırlar. Bunları Hıristiyan yapmak için şu hususlara dikkat edilmesi, gerekir.

1-Onları Hıristiyan olmak için açıkta katıyın zorlamayın. Hiç olmazsa, kalblerine bir şüphe salarsanız, başlangıçta bu şüphe bile bize yeter.

2-Müslümanlar genellikle fakir kimselerdir. Fakir bir Müslümana bol para, hediye ve eşya vererek veya ona bir Hıristiyanın yanında iş imkanı sağlayarak, kendisini Hıristiyanlığa teşvik etmelidir.

3-Müslümanların çoğu, din ve fen bilgilerinden cahildir. Ne Hıristiyanlık ne de Müslümanlık hakkında geniş bilgileri yoktur. Çoğu İslâm ilimlerinden ve İslam âlimlerinin kitaplarındaki ince bilgilerinden tamamen habersizdir. Dağıttığımız kitapların onların anlayabilecekleri kadar basit ve açık ifadeli olmasına son derece dikkat edin. Karşınızdaki insanların çok cahil olduğunu ve kafalarının ancak basit ifadeleri anlayabileceklerini unutmayın. İçlerinden elde ettiğiniz kimselerle İslâmiyet’e hurafeler sokun. **Bunlar vasıtasıyla, reformu; dinin emir ve yasaklarının çağa uymadığını sık sık gündeme getirin. Geçmişle irtibatlarını kesin; herkesin dinin kurallarını kendisinin yorumlamasını sağlayın!** Bu fikirde olanlara el altından destek verin! İslâmiyet ne kadar bozulursa, asli unsurlarından ne kadar uzaklaştırılırsa bizim işimiz de o kadar kolaylaşır.

4-Onlara daima şunu anlatın: “**Siz de biz de aynı Allah’a inanıyoruz. Ancak gerçek din Hıristiyanlıktır.** Bunun ispatı meydandadır. Görüyorsunuz ki, teknolojiye zirvede olan devletler Hıristiyan; dünyada en zengin, en medeni, en bahtiyar insanlar yine Hıristiyanlar. İslâm memleketleri Hıristiyan memleketlerinden yardım dilenmekte... Allah , gerçek din olan Hıristiyanlığa girmeyenleri cezalandırmak için, sefil, fakir, perişan bir halde bırakmakta. Bunun için Müslümanların hiçbir zaman iki yakası bir araya gelmeyecektir.”

Bizdeki birçok akademik payesi

olanların da reformu dillerinden düşürmediklerini muhtelif mahfillerdeki konuşmalarından anlamaktayız. Hatta öyle ki, bazı sorumlu mevkiideki zevatın da bu konuda beyanat vermesi callibi dikkattir. Bakınız Diyanet İşleri Eski Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu Ekim 2003 tarihli gazete ve Tv'lerdeki canlı yayındaki şu sözleri üzerinde düşünölmeye değer konulardır. Bakınız ne diyor sayın Başkan: **“Dinin modernize edilmesi gerekir. Dindarlığımızı içinde bulunduğuz ortama uydurmak gerekir.** Dini biraz hafifletmek gerekir. Yapacağımız şey, insanların din algılamasını düzeltmek, tarihten bulaşmış şeyleri ayıklamak. Sarıklı cübbeli bir dini otorite istemiyoruz. Dinde aslanan Allah'ı sevmektir. Onun dışındaki, namaz kılma, oruç tutma... gibi şeyler ferdi tercihtir... **Bugün yaşanan İslam, Emevi, Osmanlı İslamıdır. 21. Asırdayız, eski uygulamalara bağılı kalamayız. Zamanımızın şartlarına göre, İslâmı yeniden dizayn etmeliyiz.** Dinimiz neleri yiyeceğimiz, içeceğimizi bildirmez. Sadece iyi bir insan nasıl olur onu bildirir... **İslâm'a yeni bir İslâm elbisesi giydireceğiz!”**

Vatikan ve Malta Şövalyeleri isimli kitapta da şunlar yazılmaktadır: (Ay-tunç Altındal, Yeni Avrasya Yayınları) **“Şahısların Müslümanlıktan Hıristiyanlığa geçmesi gerekmez. Oldukları yerde, oldukları gibi kalsınlar. Ama bizim gibi düşününler. Müslüman gibi düşünmesinler. Fakat müslüman gibi düşündüğüne, müslüman gibi yaşadığına inansınlar”.**

***

Şimdi de Hıristiyanların kutsal kitabı olarak kabul ettikleri, “İncil ve Kitab-ı Mukaddes” üzerinde duracağım. Kitab-ı Mukaddes'in tarihî seyrini ve Hıristiyanların inandıkları İncil'lerden bölümler naklederek nasıl bir inanaşa sahip olduklarını göz önüne sermeye çalışacağım.

Hıristiyanlık; Hz. İsa'nın getirmiş olduğu dinin adıdır. Hıristiyan kelimesi Yunanca “Hristos” dan gelmektedir. Hıristos'un Arapça karşılığı “Mesih” kelimesidir.

İslâm Dini'nde Hıristiyanlık ise şöyle nitelenmektedir. Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i Şeriflerde “Nasraniyye” ve “Nasâra” kelimeleri kullanılmakta-

dır. Kur'an ve Hadiste bu kelime kullanılmasına rağmen, Türkçe'de Nasrani ve Nasâra kelimelerinden ziyade, Yunan menşeli Hıristiyan kelimesi kullanılmaktadır. İslâm kaynaklarında Nasrani ve Nasâra kelimesinin kullanılmasının sebebi ise, Hz. İsa'nın Filistin'deki Nasıra şehrinden olması olarak gösterilmektedir. Bu durumda Nasrâni, Nâsıralı İsa'ya tabi olan kimse demek oluyor. (Kuzgun, 1991: 45-46)

Şimdi de, Kitab-ı Mukaddes nedir? Kaç bölümden oluşur? Bu hususla alâkali malumat verelim.

Hıristiyanlığın kutsal kitabına, Türkçe'de Kitab-ı Mukaddes adı verilir. Bunun Arapça karşılığı ise “el-Kitabu'l-Mukaddes” tir. Yunanca aslı ise “Bible” dir. (Kuzgun, 1991:56)

Günümüzde Hıristiyan Kilisesi'nin resmi olarak kabul ettiği Bible yahut Türkçe muadili olan Kitab-ı Mukaddes, yazmalardan müteşekkildir. Günümüzde kabul gören İncillerin adedi dördüttür. Bunların isimleri ise Matta, Markos, Luka, Yuhanna'dır. Ancak bu İncillerin sayısı mezheplere göre farklılık arzettiği gibi asırlara göre de değişmektedir. Mesala M.S. 4. Asırdaki mezhep Yeni Ahid'de yer alan kitapların sayısını 23 olarak kabul ederken; aynı mezhep birkaç asır sonra sayıyı bu sefer de 27'ye çıkarmaktadır. (Kuzgun, 1991: 57) Yani borsa gibi, zamana göre değişebiliyor. Bir nevi, arz talep meselesi. Bazen bu sayı yüzlerle ifade edilmektedir. İnciller yazıla yazıla, tercüme edilerek; tercüme edilen tekrar tashih edilerek; ve bu şekilde bir zincirleme İnciller, aslından çok daha farklı noktalara gelmiştir. Özellikle kopya etme geleneği bu tahrifatın hızlanmasına zemin oluşturmuştur. “Kitapları kopya etme işinde çoğaltma, ilk nüshalara bakılarak yapılmamış, kopya edilmiş nüshalardan yeni kopyalar yapılmıştır. Dolayısıyla en eski nüshadan yapılan kopyalarda meydana gelen hatalar, bu kopyalardan, yeniden kopya edilen nüshalara aynen geçmiş, bir kitap ikinci olarak kopya edilirken kopyayı yapanın yeni hataları bu kopyaya eklenmiş, ikinci kopyadan üçüncü kopyayı yapan, birinci ve ikinci kopyacının hatalarını aynen tekrarladığı gibi, kendisi de yeni hatalar ilave etmiş, dördüncü,

beşinci, altıncı ilah... kopyacılar da böylece hatalar ve farklılıklar katlanarak artmıştır.” (Kuzgun, 1991:88)

Bible ya da Kitab-ı Mukaddes içindeki yazmalar ikiye ayrılmaktadır.

1- Eski Ahid

2- Yeni Ahid

Şimdi de biraz bu konu üzerinde duralım.

1-Eski Ahid: Hıristiyanlar, Hz. İsa'dan evvel ortaya çıkan, Yahudilerce kutsal kabul edilen kitaplara da inanmaktadırlar. Yahudilerin de kutsal kabul edip inandığı kitaplara Hıristiyanlarca da benimsenip kabul edilmiştir. İşte, bu kitaplara “**Eski Ahid**” ismi verilmektedir. Eski Ahid Hz. İsa'dan önce ortaya çıkmış, Hz. Musa ile Allah arasındaki sözleşmeyi (Tevrat) ve Hz. Musa'dan sonra gelen bazı Yahudi peygamberlerinin sözlerini ihtiva etmektedir. Bunlar Hz. İsa'dan evvel geldiği için bu kitaplara “Eski Ahid” (Eski Sözleşme) diye isimlendirilmiştir. Hıristiyanların, Yahudilerin kutsal kitabı **Tanah'ı, Eski Ahid** olarak kabullenmeleri, aslında günümüzdeki Yahudi-Hıristiyan dayanışmasının da bir sonucudur. Özellikle ABD (Evanjelist-Yahudi dayanışması kökenini buradan almaktadır) İsrail ilişkilerindeki siyasi dayanışmanın sonucunda dünya siyaseti bir şekilde yönlendirilmek istenmektedir.”

Ancak, Yahudiler Kutsal kitaplarına “Eski Ahid” ismini asla vermezler. Çünkü Yahudilere göre Hz. İsa peygamber değildir. Peygamber olmayanca da Allah ile kendisi arasında herhangi bir sözleşme (ahid) olmamıştır. Sözleşme Allah ile Hz. Musa arasında cereyan etmiştir. Dolayısıyla Tur-i Sina'da yapılan ahidden sonra herhangi bir sözleşme yapılmadığından; eski ve yeni ahidden söz etmek mümkün değildir. Yahudiler bu şekilde kendi kitaplarına Eski Ahid olarak kabul etmedikleri kitaplarına **Tanah** ismini vermektedirler. Yahudilere göre Tanah üç bölümden oluşur: 1-Tora (Tevrat), 2-Neviim (Nebiler), 3-Ketuvim (Kitaplar)

Tabiatıyla Hıristiyanların kabul ettikleri Eski Ahid ile Yahudilerin Tanah'ı arasında büyük farklılıklar mevcuttur. İbranice yazılmış Yahudi Tanah'na en yakın Tanah, protestan-

ların elindeki Eski Ahid'dir.

Günümüzde Tevrat olarak bize anlatılan veya bildiklerimiz Hiristiyanların Kutsal kitabı olan Kitab-ı Mukaddes'teki Eski Ahid'deki bilgilerden öğreniyoruz.

Peki neden Hiristiyanlar Yahudilerin bile kabul etmedikleri Eski Ahidi kabullenmektedirler? Bunun sebebi olarak da şu ifade edilmektedir: Hiristiyanlığın ilk dönemlerinde onların ellerinde herhangi bir yazılı metin bulunmamasından kaynaklandığı söylenmektedir. (Kuzgun, 1991:64) Çünkü Hiristiyanların ellerinde ilk iki asır yazılı birer kutsal metin bulunmuyordu. Şu anda mevcut İnciller, üçüncü, dördüncü, beşinci, hatta altıncı yüzyıllarda yazılmıştı. (M.S.)

2- Yeni Ahid: Hz. İsa'nın hayatını, dünyadan ayrılışını, vaaz ve nasihatlerini ihtiva eden ve onun öğrencileri tarafından yazılan kitap ve risalelere Yeni Ahid denmektedir. Yeni Ahid, uzun çalışmalar, tartışmalar neticesinde kitapların sayısı 27 olarak kabul edilmiştir. Bunlar, Dört İncil, Resüller'in İşleri, Pavlos'un ondört Mektubu, Yakub'un bir Mektubu, Petrusun iki Mektubu, Yuhanna'nın üç Mektubu, Yehuda'nın bir Mektubu ve Yuhanna'nın Vahyi'nden teşekkül ettirilmiştir.

Eski Ahid ile Yeni Ahid M.S. ikinci asrın sonlarına doğru birleştirilerek Hiristiyanların Kitab-ı Mukaddesleri meydana gelmiş; dördüncü asırdan sonra da bütün dünyaya kopyalanarak dağıtılmaya başlanmıştır.

Hiristiyanların esas aldıkları İncil kelimesi Yunanca "**Euangelion**" dan gelmektedir. "**eu**" iyi, "**angelion**" haber manasına karşılık gelmektedir. Euangelion kelimesi zamanla Evangelion ve Evagile şeklinde değişime uğramıştır. İslâm kaynaklarında kullanılan "İncil" kelimesi, Yunanca Evangile'den alınmıştır. Bu kelime luggatta "iyi haber" ve "müjdeli haber" manasına gelen İncil kelimesi ile, Hiristiyanların Kitab-ı Mukaddesinin Yeni Ahid bölümünde yer alan ve Matta, Markos, Luka ve Yuhanna tarafından yazılan dört kitap kastedilmektedir. (Kuzgun, 1991:117)

(Burada bir hususu da ifade etmekte yarar vardır. Şimdilerde dağıtılan ve Yeni Yaşam yayınları tarafından

bir kurula hazırlanmış olan Yeni Ahidin tercümesinin tamamına "Müjde, İncilin Çağdaş bir çevirisi" adı altında yayınlanan İncil, dört İncilden başka, Yeni Ahidin tamamını ihtiva edecek şekilde hazırlanmış ve Yeni Ahidin tamamına İncil denmiştir.)

Hiristiyanlara göre teslis inancı da şöyledir. Mevcut İnciller kaynak alındığında Hz. İsa, Allah'ın oğludur. Teslis inancının üç unsuru baba, oğul ve ruhu'l-kudüs, aslında aynı şeylerdi. Baba Allah'dır, oğul Allah'tır, ruhu'l-kudüs de Allah'dır, ve bunların üçü, üç ayrı ilah değil, aksine tek bir Allah'dır. Yuhanna'ya göre Hz.İsa, "**Ben babadayım, baba bendedir**" demiştir. (Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna, 14:11) Yani Allah'ın oğlu olan İsa aynı zamanda Allah'ın kendisidir, veya Allah kendisine hulûl etmiş, vücuduna Allah'ın ruhu girmiştir. (Kuzgun, 1991:127)

Peki, şu anda mevcut İnciller ve Hiristiyanlık inancı nasıl teşkil etmiştir?

Bunun için muhtelif asırlarda konsiller toplanmıştır. Bu konsillerin en önemlisi ve alınan kararların ehemmiyeti açısından dikkatle incelenmesi icap eden konsil, M.S.325 yılında İznik'te toplanan konsildir ki, buna İznik Konsili denmiştir. Konsilin toplanmasına sebep olan ise Roma İmparatoru Konstantin'dir. Bu imparator toplantıyı tertip ettirdiği zaman Hiristiyan bile değildi. Sadece Hiristiyanlığa temayül gösteriyordu. Putperest olan Roma, ancak tahrif edilmiş olan ve putperestliğe yönelmiş Hiristiyanlığı kabul edebilirdi. Bunun için imparatorluk sınırları dahilinde bulunan patrik ve piskoposları İznik'e davet etti. Bu davete de 2048 patrik ve piskopos uyararak geldi. Bu konsil uzun tartışmalardan sonra Hz İsa ve Hz. Meryem hakkında şu görüşlere vardılar:

- 1-Hz. İsa ve annesi Meryem, Allah'tan başka iki ayrı ilahtırlar. Bu görüşü benimseyenlere "Meryemiler" adı verildi.
- 2-Hz. İsa, Allah'ın bir şulesi, bir alevi menzilesindedir. Yani ateşin alevi ne ise, Allah için Hz İsa odur. Allah ateş, Hz. İsa ise Allah'ın alevi gibidir.
- 3-Hz İsa, Hz. Meryem'den doğmuştur ama, onun karnında dokuz ay kalmamıştır. O, Mer-

yem'in rahminden suyun oluktan akışı gibi süratle geçmiştir. Bu görüş sahiplerine göre kelime, Meryem'in kulağından girmiş ve aynı saatte çocuk olarak rahminden çıkmıştır.

4-Hz.İsa Allah'tan halkedilmiş bir insandır;cevheri bakımından bizden biri gibidir. Oğul olarak başlangıcı Meryem'dendir. Allah onu, insanî cevheri içinde kurtarıcı olmak üzere seçmiş, ilâhî nimetlere sahip kılmış, muhabbet, sevgi ve arzu ile ona hulûl etmiş ve onun bedenine girmiştir. Bu hulûl ediş sebebi ile, ona "Allah'ın Oğlu" denmiştir. Allah, bir cevher ve bir unsurdur, ancak O'nun üç ismi vardır. Bu görüşü savunanların başında Antakya patriği vardı.

5-Salih ilah, salih olmayan ilâh ve bu ikisinin arasında adil olan ilâh olmak üzere üç ayrı ilâh vardır. Bu görüş sahipleri muhtemelen Zerdüşlükten etkilenmiş olmalıydılar.

6-Hz. İsa, Allah'ın oğlu olarak yaratıcı ilâhtır. Bu görüşü ileri sürenler Pavlosçulardı.

Uzun tartışmalardan sonra müşterek bir noktada buluşamayan patrik ve piskoposlar, sonunda sadece 2048 kişiden 318 kişinin üzerinde ittifak ettikleri 6.madde olarak Pavlosçu görüş kabul edilmiştir. (Kuzgun, 1991:157-158) Burada dikkat çeken hususun, azınlığın çoğunluğa hükmetmesidir. Bu görüşlerin aslında hepsi de tahrif edilmiş, aslında saptırılmış; aslı itibariyle semavi, sonuç itibariyle insani olan böyle bir din ortaya çıkmıştır. Halbuki tevhide en yakın İncil olan Barnaba İncili, Kilise tarafında aforoz edilmiştir. Reddedilmiştir. Zira bu İncil, gerçek İncil'e en yakın İncil olup, tek Allah inancından bahsetmekte, teslis itikadını reddetmekte, çarmıh olayını kabul etmemekte ve Hz. İsa'nın peygamber olduğunu açıkça yazmaktadır. Asıl adı Yusuf olan Barnaba, Hz.İsa'nın havarilerindedir. Barnaba İncilinde peygamberimizin 600 veya 1000 yıl sonra geleceğini yazmaktadır.

Yine gerçeğe yakın İnciler'de geçen şu ifadeler ve haber Hiristiyanlarca hâlâ gizlenmektedir: "**Senden sonra bir peygamber gelir ism-i şerifi Pa-**

raklı'tır"

[Tercüman, 40] Paraklit, Peygamber Efendimizin ismi şerifidir. Tabi tahrif olmuş İnciller ve zihinler buna yaklaşmıyor. Zaten bunu yakalayanlar da Müslüman oluyor.

Burada şu hususu zikretmekte büyük fayda vardır. "Kur'an-ı Kerim, isim zikretmek suretiyle ile Tevrat ve İncil'de tahrifat olduğunu belirtmesi, Hıristıyanlığın yayılmasında ciddi engel teşkil etmeye başlamıştır. Kur'an'da olduğu gibi Hadis-i Şeriflerde de aynı tema işlenmiş, Hz. Muhammed (S.A.S.), Mekke ve Medine'de bulunan Yahudi ve Hıristıyanlarla konuşurken, Tevrat ve İncil'de birtakım tahrifatın olduğunu onlara söylemiştir. Hz Muhammed'in irşad çalışmaları sadece Mekke ve Medineli Müşriklere yönelik değildi. O, Müşriklerle birlikte Mekke ve Medine'deki Hıristıyan ve Yahudileri de İslâm'a davet ediyordu. Hıristıyan ve Yahudilerin İslâm'a davet edilmeleri esnasında onun en çok temas ettiği husus, Tevrat ve İncil'de tahrifat ve değişikliklerin olduğu, dolayısı ile bunların hükümlerinin ortadan kalktığı ve Kur'an-ı Kerimin bu kitaplardaki hata ve tahrifatı düzeltici olarak gönderildiği gerçeği idi. Hz. Muhammed(S.A.S.), Hıristıyan ve Yahudileri ikna etmek için zaman zaman İncil ve Tevrat'taki hata ve tahrifleri örneklerle açıklıyor, bu kitaplardaki tutarsızlıkları ve çelişkileri gözler önüne seriyordu. Onun bu etkili faaliyetleri sonunda, birçok Yahudi ve Hıristıyan, İslâm'ı kabul ederek Sahabe-i Kiram arasına dahil olmuşlardır. Hz. Muhammed'den sonra Sahabe, Tabiîn ve onlardan sonra gelenler, hep onun metodu ile, yani Kur'an-ı Kerimi Tevrat ve İncil'le karşılaştırmak sureti ile İslâm'ı yaymaya devam etmişlerdir. Onların ayet ve hadislerle dayanarak yaptıkları bu çalışmalar, bilhassa Necran, Filistin ve Suriye'de birçok Hıristıyan'ın kendi dinlerini terkederek İslâmiyet'e girmelerine sebep olmuştur. Hicrî üçüncü asra kadar bu şekilde yürütülen çalışmalar, gitgide daha sistemli bir hale gelmiş, bu asrın ortalarından itibaren İslâm dünyasında Hıristıyanlık ve Kitab-ı Mukaddes ile ilgili olarak eserler yazılmaya başlanmıştı. Bu yüzyılda daha önce

Hıristıyan iken bilahere Müslüman olan Ali b. Rabban et-Taberî isimli bir müellif, "**ed-Din ve'd-Devle**" adlı bir eser yazarak, Kur'an-ı Kerimi Tevrat ve İncille karşılaştırmış ve İslâmiyetin Hıristıyanlığa karşı üstünlüğünü ortaya koymuştur [el-Hardlu, 1984; s. 15 (nakleden, Kuzgun, s., 92, 939)]

İncillerin tahrifatını sadece Müslümanlar değil, bizatihi kendileri de dile getirmişlerdir. Akl-ı selim sahipleri gerek Kitab-ı Mukaddes, gerekse sadece Yeni Ahid'i içine alan İncillerin muharref oldukları noktasında beyanatları olmuş, bununla alâkalı eserler vücuda getirmişlerdir. Meselâ bunlardan birisi olan, Yahudi asıllı Baruh Spinoza (1632-1677), felsefî kabiliyeti sayesinde Kitab-ı Mukaddes üzerinde pek çok tenkidler yapmış ve şu sonuçları elde etmiştir: "Eğer kutsal metinleri, gerçekte olduğundan farklı göstermek için üzerlerine yüklenen peşin hükümlerden sıyrır ve diğer bütün metinlere yaptığımız gibi, onlara da tenkid kurallarını tatbik edersek, onların hakikî mahiyetleri ortaya çıkar. O zaman bunların birer insan eseri olduğu, şüpheler, tezatlara ve yanlışlıklarla dolu olduğu anlaşılır. On Emir, Hz. Musa tarafından yazılmış olmaz. Yeşu, Hakimler, Rut, Samuel ve Krallar gibi kitapların metinleri de otantik (sahih) değildir" [Strachan, 314-318; Harman, 213 (Nak., Kuzgun, 1991:103)]

Bu kadar izahattan sonra misyonerlerin, Hıristıyan din adamlarının; "**barış, sevgi, hoşgörü, bütün insanlığı kucaklayıcı, dünyaya meyiletmeyen,**" vs gibi yaftalarla insanlığı uyutan kutsal sözlere karşılık! Kitab-ı Mukaddes'ten gerçek bölümler nakledeceğim. Anlaşılacağı üzere, aslında yazılanlarla anlatılanlar arasında uçurum olduğu kendiliğinden görülecektir. İnsanları nasıl aldattıkları ayan beyan ortaya çıkacaktır. Ve, yine vereceğim iki örnekte de görülecektir ki, ne kadar da sapkın din adamlarına sahip olduğu; "**barış, sevgi, kardeşlik**" gibi mefhumlarla yakın uzaktan alâkalarının olmadığı vuzuha kavuşacaktır. Yine tarihten günümüze Hıristıyan Uygurluğu'nun ne kadar barbar bir zihniyete sahip olduğunu misallerle açıklayacağım.

Kitab-ı Mukaddes'ten nakledece-

ğim bölümler, aynı zamanda da İncilleri de ihtiva etmektedir. Çünkü İncil olarak kabul edilen dört kitap, Kitab-ı Mukaddes'in içinde mevcuttur.

Kitab-ı Mukaddes'ten seçmeler

Matta İnciline göre Hz. İsa şöyle söylüyor:

"Yeryüzünde selamet getirmeye geldiğimi sanmayın; ben selamet değil, fakat kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben adamla babasının, kızla anasının ve gelinle kaynanasının arasına ayrılık koymaya geldim. Adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır". **Matta, 10:34-35**

Kitab-ı Mukaddese göre Lut peygamber, kızları ile zina ediyor:

"Lut Tsoar'dan çıkıp dağda oturdu, iki kızı da onunla beraberdi... O ve iki kızı bir mağarada oturdular. Büyük kızı küçüğüne şöyle dedi: Babamızı kocamıştır, bütün dünyanın yoluna göre yanımıza girmek için memlekette erkek yoktur, gel babamıza şarap içirelim ve babamızdan zürriyet yaşatmak için onunla yatalım. O gece babalarına şarap içirdiler, büyük kızı grip babası ile yattı ve onun yatmasını ve kalkmasını bilmedi. Ertesi gün büyük kız küçüğüne dedi: Dün gece; babamla yattım, bu gece de ona şarap içirelim ve babamızdan zürriyet yaşatmak için gir, onunla yat. O gece de babalarına şarap içirdiler, küçük kız kalkıp onunla yattı... Lut'un iki kızı böylece babalarından gebe kaldılar." **Tekvin, 10:30-36**

Luka İnciline göre Hz. İsa şöyle buyuruyor:

"Eğer bir kimse bana gelir ve kendi anasına, babasına, karısına, çocuklarına, kardeşlerine, kız kardeşlerine, hatta kendini canına buğzetmezse benim şakirdim olamaz." **Luka, 14:26**

Yine Luka İnciline göre Hz. İsa şöyle diyor:

"Ben dünyaya ateş atmaya geldim, eğer şimdiden tutuşmuşsa daha ne isterim... Dünyaya selamet getirmeye mi geldim sanıyorsunuz? Size derim ki hayır, fakat daha doğrusu ayrılık getirmeye geldim. Çünkü bundan sonra bir evde beş kişi olacak, üçü ikiye, ikisi üçe karşı ayrılacaklar." (Luka, 12:49-52)

Eski Ahide göre Davud (A.S.) şunları yapıyor:

"Akşamleyin Davud yatağından kalktı ve evinin damı üzerinde geziniyordu, yıkanmakta olan bir kadını damdan gördü, kadının bakılışı çok güzeldi. Davud kadın hakkında sordu, biri onun Hitti Uriya'nın karısı ve Eliam'ın kızı Bat-Şeba olduğunu söyledi. Davud ulaklar gönderip onu getirtti, kadın onun yanına geldi... Davud onunla yattı, kadın evine döndü ve kadın gebe kaldı ve Davud'a gebe kaldığını bildirdi... Davud Yoab'a mektup yazdı ve bu mektubu (Zina etmiş olduğu kadın Bat-Şeba'nın kocası) Uriya ile ona gönderdi. Mektupta, "Uriya'yı şiddetli cenkte ön diziyeye koyun ve onun yanından çekilin ki vurulsun da olsun" diye yazdı. Yoab, şehri muhasara altında tutarken yiğit adamların bulunduğunu bildiği yere karşı Uriya'yı koydu, şehrin adamları Yoab'la cenk ettiler, kavimden, Davud'un kullarından düşenler oldu. Hitti Uriya da öldü... Uriya'nın karısı kocasının öldüğünü işitti.. Yası geçince Davud gönderip onu evine aldı.." II Samuel, 11:2-27

İncillere göre Hz.İsa, babası ölen öğrenciye şöyle diyor :

"Şakirtlerden bir başkası İsa'ya dedi: Ya rab bana izin ver, önce gideyim ve babamı gömeyim, fakat İsa ona dedi: Benim ardımca gel, ölülerini bırak, kendi ölülerini gömsünler." Matta, 8:21-22

Hz. isa, Havarilerine şöyle hakaret ediyor:

"Ey İmansız nesil.' Ne vakte kadar size dayanacağım." Markos, 9:19

Eski Ahide göre Hz.Yakub'un oğlu Yehuda, gelini ile zina ediyor:

"Yehuda ilk oğlu Er için bir karı aldı ve onun adı Tamar'dı. Yehuda'nın oğlu Er rabbin gözünde kötü idi. Ve rab onu öldürdü... Yehuda dostu Adulam'lı Hira ile Timnat'a, sürüsünü kırkanların yanına çıktı. Tamar'a (Yehuda'nın dul gelini) işte kaynatan sürüsünü kırkmak için Timnat'a çıkıyor diye bildirildi. O da üzerinden dul-luk esvabını çıkardı, peçesi ile örtündü ve Timnat yolu üzerinde olan Enaim kapısında sarınıp oturdu... Yehuda onu orada görünce kendisini kötü kadın zannetti, çünkü yüzünü kapa-

muştu. Yolda onun yanına inip dedi: Rica ederim gel senin yanına gireyim; çünkü onun kendi gelini olduğunu bilmedi. Tamar dedi: Yanıma girmek için bana ne verirsin? Ve o dedi: Sürüden bir oğlak gönderirim. Tamar dedi: Onu gönderinceye kadar bir rehin verir misin? Yehuda dedi: Ne vereyim? Tamar dedi: Mühürünü, kaytanını ve elindeki değneğini.Yehuda onları ona verip yanına girdi...Üç ay kadar sonra Yehuda'ya: Gelinin Tamar zina etmiştir ve o bu zina ile gebe kalmıştır diye bildirildi. Yehuda dedi: Onu çıkarın, yakılsın. Tamar dışarı çıkarıldığı zaman: Bu şeyler kiminse ben bu adamdan gebe kaldım diyerek rehinleri kaynatasına gönderdi ve dedi: Bak mühür, kaytanlar ve değnek kimindir? Yehuda onları tanıdı..." Tekvin, 38:6-26

Yeni Ahide göre Pavlos kötü insanların ve günahkârların öldürülmesi gerektiğini şu sözlerle açıklıyor:

"Bütün haksızlık, kötülük, tamah, şerirlik ile dolmuş olarak haset, katil, niza, hile, huysuzluk ile dolu, kötülük söyleyenler, zemmamlar, Allah'ın menfurları, küstah, kibirli, övünücü, kötü şeyler mucidi, anaya babaya itaatsiz, anlayışsız, sözünde durmaz, tabii sevgiden mahrum, merhametsizdirler. Bu gibi şeyleri işleyenler ölüme müstehaktırlar." Romalılara Mektup, I: 29-32

Yuhanna İnciline göre Hz. İsa, hayvanlara sopa ile saldırıyor:

"Yahudilerin fışkı yakındı, İsa Yaruşalim'e çıktı. Mabette sığır, koyun ve güvercin satanlar ile sarrafları oturmakta buldu, iplerden bir kırpaç yapıp hepsini, koyunları da sığırları da mabetten kovdu, sarrafların paralarını döktü ve masalarını devirdi." Yuhanna, 2:13-15

İncillere göre Hz.İsa, İsrail ırkından olmayanları şöyle tahkir ediyor:

"Mukaddes olanı köpeklere vermenin ve İncilerinizi domuzların önüne atmayın ki, onları ayakları altında çiğnemesinler." Matta, 7: 6

İncillere göre Hz. İsa şu sözlerle ırkçılık yapıyor :

"İsa bu Onikileri gönderdi ve onlara emrederek dedi:Milletlerin yoluna gitmeyin ve Samiriyelilerin şehirlerin-

den hiçbirine girmeyin; fakat daha ziyade İsrail evinin kaybolmuş koyunlarına gidin." Matta, 10:5-6

Yeni Ahid şu sözlerle köleliği meşrulaştırarak kölelerin efendilerine itaat etmelerini emrediyor :

"Boyunduruk altında olan kulların hepsi kendi efendilerini tam hürmete layık sayınsınlar, ta ki, Allah'ın ismine ve talime küfrolunmasın ve iman etmiş efendileri olanlar, kardeş oldukları için onları hor görmesinler, fakat daha ziyade hizmet etsinler; çünkü bu hizmetten istifade edenler iman eyliyen sevgililerdir." Timoteos'a I. Mektup, 6:1-2

Eski Ahide göre Hz. Musa, Mısır'dan çıkarken Yahudilere, Mısırlıların mallarını çalmalarını şöyle tavsiye etmiştir:

"Mısır'dan gittiğiniz zaman eli boş gitmeyeceksiniz, fakat her kaadın komşusundan ve evinde olan misafirden gümüş, altın şeyler ve esvaplar isteyecek, oğullarınızı, kızlarınızı onlarla süsleyeceksiniz ve Mısırlıları soyacaksınız." Çıkış, 3:21-22

Eski Ahide hırsızlığın yanısıra faizcilik de şöyle tavsiye edilmektedir:

"Para faizi olsun, zahire faizi olsun, yahut ödünç verilen şeyin faizi olsun, faizle kardeşine ödünç vermeyeceksin. Yabancıya faizle ödünç verebilirsin." Tesniye, 23:19-20

Eski Ahide göre ölmüş hayvan etini satmak caizdir:

"Hiçbir leş yemeyeceksin, onu yesin diye şehirlerinde olan garibe ve-rebilirsin, yahut yabancıya satabilirsin. Çünkü sen Allah' rabbe mukaddes bir kavimsin. Oğlağı anasının sütünde pişirme!" Tesniye, 14:21

Yeni Ahide şarap içmek şöyle teşvik ediliyor:

"Artık yalnız su içme! Miden ve sık sık gelen rahatsızlıkların için biraz da şarap iç !" Timoteos'a I. Mektup, 5:23

İncillere göre Hz. İsa Havarilerin ayaklarını siliyor:

"İsa yemekten kalkıp esvabını bir yana koydu ve bir peşkir kuşandı. Sonra leğene su koyup şakirtlerin ayaklarını yıkamaya ve kuşandığı peşkirle onların ayaklarını silmeye başladı." Yuhanna, 13:4-5

İncillerde Hz.İsa'nın laubali tavırları şöyle sergileniyor:

"Şakirtlerden biri sofrada İsa'nın başına yaslanmıştı. İsa onu severdi...." **Yuhanna, 13:23**

İncillerde Hz.İsa'nın laubaliliği sadece erkeklere karşı değildir, o kadınlara karşı da laubali ve çok samimî görülüyor:

"Şehirde bulunan bir kadın, bir günahtar kadın, İsa'nın Ferrisinin evinde sofrada olduğunu öğrenince, bir ak mermer kapta değerli yağ getirip onun ayaklarının yanında arkada durdu, ağlayarak ayaklarını gözyaşları ile ıslatmaya başladı ve başının saçları ile ayaklarını sildi ve öptü ve değerli yağ ile meshetti. İsa'yı evine çağıran Ferrisi, bunu görünce içinden dedi: Bu adam peygamber olsaydı kendisine dokunan kimdir ve ne çeşit bir kadındır bilirdi... İsa kadına dönerek Simun'a dedi: Bu kadını görüyor musun? Senin evine girdim, ayaklarım için bana su vermedin; fakat o benim ayaklarımı gözyaşları ile ıslattı, saçları ile sildi. Sen bana bir öpüş vermedin, fakat o geldiğinden beri ayaklarımı durmadan öptü." **Luka, 7:37-45**

Markos İnciline göre Hz.İsa rüzgar ve fırtınayı şöyle azarlıyor:

"Büyük bir kasırga oldu, kayığa dalgalar saldırdı, o derece ki, artık kayık doluyordu. O ise kıçta olup yüz yastığı üzerinde uyuyordu. Onlar kendisini uyandırıp dediler: Muallim helak olmamıza aldırış etmiyor musun? O da uyanıp yeli azarladı ve denize 'sus' dedi, yel dindi." **Markos, 4:37-39**

İncillere göre Hz.İsa, kendini ayyaş ve obur olarak şu şekilde takdim ediyor:

"İmdi bu neslin insanlarını neye benzeteyim? Ve neye benzerler? Çarşı meydanında oturan çocuklara benzerler ki, 'Biz size kaval çaldık siz oynamadınız; biz yas tuttuk siz ağlamadınız' diye birbirlerine çağırırlar. Zira vaftizci Yahya ekmeğe yemek ve şarap içmeyerek gelmiştir, onda cin var diyorsunuz. İnsanoğlu yiyerek ve içerek gelmiştir, işte, obur ve ayyaş adam, mültezimlerin ve günahtarların dostu diyorsunuz." **Luka, 7:31-34**

Yeni Ahid dul kadınlar hakkında şu aşağılayıcı tabirleri kullanıyor:

"İyi işler için hakkında şahadet olunan, bir erkeğin karısı olup altmış yaşından aşağı olmayan dul kadın, eğer çocuklar büyütmüş, eğer misafir kabul etmiş, eğer mukaddeslerin ayaklarını yıkamış, eğer sıkıntıda olanlara yardım etmiş, eğer iyi işin ardınca gitmişse kaydolsun. Fakat daha genç dul kadınları reddet. Çünkü Me-sih'e muhalif olarak nefsanî heveslerine düştükleri zaman evlenmek isterler... Bununla beraber evleri geze-rek aylak olmayı da öğrenirler, ancak yalnız aylak değil, fakat üzerlerine düşmeyen şeyleri söyleyerek başkalarının işlerine karışan boşboğaz olurlar." **Tümoteos'a I. Mektup, 5:9-15**

İncillere göre Hz.İsa, evlenmeyi, hatta erkeklerin kendilerini hadım etmelerini şöyle teşvik ediyor:

"Ben size derim: Kim zinadan ötürü olmayıp karısını boşar ve başkası ile evlenirse, zina eder; boşanmış olanla da evlenen zina eder. Şakirtler İsa'ya dediler: Eğer erkeğin karısı ile hali böyle ise evlenmek iyi değil, fakat İsa onlara dedi: Bütün insanlar bu sözü kabul edemez, ancak kendilerine verilmiş olanlar kabul edebilir, çünkü anadan doğma hadım vardır ve insanlar tarafından yapılmış hadım vardır, göklerin melekütu uğrunda kendilerini hadım edenlere de vardır. Bunu kabul edebilen kabul etsin." **Matta, 19:9-12**

Yeni Ahide göre Pavlos kadınlardan uzak durmayı şu pasajla telkin ediyor:

"İmdi yazdığımız şeylere gelince: Adam için kadına dokunmamak daha iyidir." **Korintoslulara I. Mektup, 7:1**

Bir başka pasajda Pavlos, bekârların kendilerini eşleri yerine Allah'a adanmaları yüzünden daha karlı çıkacaklarını şu şekilde açıklamaktadır:

"Kızlar hakkında rabden emrim yoktur, fakat itimada olmak için rab tarafından merhamete nail olmuş bir adam olarak rey veriyorum... İnsanın olduğu gibi kalması iyidir. Kadına bağlı mısın? Çözülme-yi arama; kadından çözülmüş müsün? Kadını arama. Fakat evlenirsen günah etmezsin, bir kız evlenirse günah etmez. Fakat böyle kimselerin bedende sıkıntısı olacaktır. Ben sizi esirgiyorum. Ey kardeşler!.. vakit kısalmıştır, bundan böyle karı-

ları olanlar, karıları yok gibi, ağlayanlar, ağlamıyor gibi... olsunlar. Çünkü bu dünyanın heyeti geçiyor... Evlenmemiş adam, nasıl rabbi hoşnut etsin diye rabbin şeyleri için kaygı çeker; fakat evlenmiş adam nasıl karısını hoşnut etsin diye dünya işleri için kaygı çeker... Evlenmemiş olan kadın ve kız hem bedence, hem de ruhça makaddes olsun diye rabbin şeyleri için kaygı çeker; fakat evlenmiş nasıl kocasını hoşnut etsin diye...kaygı çeker...Kendi kızını evlendiren iyi eder ve evlendirmeyen daha iyi eder." **Korintoslulara I. Mektup, 7:25-38**

Eski Ahidde küfürlü ifadeler şu şekilde yer almaktadır:

"Sen çok oynaşlarla fahişelik ettin, yine de bana dön! Rab diyor: Çıplak tepelere gözlerini kaldır bak, seninle nerede yatmadılar? Sen onlar için çöldeki bedevi gibi yolların kenarında otur-dun, zinalarınla ve kötülüğünle diyarı murdar ettin." **Yeremya, 3:1-2**

"Sen güzelliğine güvendin ve şö-retin yüzünden fahişelik ettin, yoldan geçen her adamın üzerine fahişeliklerini döktün..kendine renk renk yüksek tepeler yaptın ve onların üzerine fahişelik ettin... bütün mekruh şeylerinde ve fahişeliklerinde gençliğin günlerini aramadın... Yoldan geçen her adama ayaklarını açtın ve fahişeliklerini artırdın. Bol etli komşuların Mısır oğulları ile fahişelik ettin ve beni öfkelen-dirmek için fahişeliğini arttırdın... Asur oğulları ile de fahişelik ettin, çünkü doymuyordun, onlarla da fahişelik ettin, yine doymadın... Kildanilerin di-yarına kadar fahişeliğini arttırdın, yine bununla da doymadın.. Zina eden, ko-casının yerine yabancılar alan bir karı-sın. Bütün fahişelere hediyeler verirler, fakat sen bütün oynaşlarına hediyeler veriyorsun, fahişeliklerin için her yan-dan sana gelsinler diye onlara rüşvet veriyorsun. Fahişeliklerinde başka ka-dınlara benzemezsin, çünkü fahişelik etmek için kimse senin ardına düşmü-yor." **Hezekiel, 16:15-34**

"Zina ve eski şarapla yeni şarap, akli alır... Çünkü zina ruhu onları saptırdı ve kendi Allahlarından ayrılıp zina ettiler... Kızlarınız, gelinleriniz zina ediyorlar, fahişelik ettikleri zaman gelinlerinizi cezalandırmayacağım... Ey İsrail! Sen zina etsen de bari Yehuda suçlu olmasın. Gilgala gelme-

yin, Beyt-aven'e çıkmayın... Çünkü İsrail inatçı bir inek gibi inat etti." **Hoşea, 4 :11-14**

"Kavmim için kura atıldılar ve fahişenin ücreti olarak bir erkek çocuk verdiler, içki içsinler diye şarap bedeline bir kız sattılar..." **Yoel, 3:3**

İncillere göre Hz.İsa tembelliği şöyle teşvik ediyor :

"Size diyorum: Ne yiyeceksiniz, yahut ne içeceksiniz diye hayatınız için, ne giyeceksiniz diye bedeniniz için de kaygı çekmeyin." **Matta, 6: 25**

"İsa öğrencilerine dedi: Ne yiyeceksiniz diye hayatınız için, ne giyeceksiniz diye bedeniniz için kaygı çekmeyin. Çünkü hayat, yiyecekten; beden, giyecekten daha üstündür. Kargalara bakın! Onlar ne ekerler, ne de biçerler, ne kilerleri ve ne de ambarları vardır, Allah onları besler, sizler kuşlardan ne kadar daha değerlisiniz?" **Luka, 12:22-24**

"Yine size derim: Devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin adamın Allah'ın melekütüne girmesinden daha kolaydır." **Matta, 19:24**

"Yer yüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin ki, orada güve, pas yeyip bozar ve orada hırsızlar delip girerler ve çalarlar. Fakat kendinize gökte hazineler biriktirin ki, orada ne güve, ne de pas yeyip bozar ve hırsızlar orada ne delerler, ne de çalarlar." **Matta, 6:19-20**

"Bunun için sizden her kim bütün varından böylece vazgeçmez ise benim şakirdim olamaz." **Luka, 14:33**

Yeni Ahide göre akılsız olmak, akıllı olmaktan daha iyidir:

"Allah hikmetlileri utandırmak için dünyanın akılsız şeylerini seçti, Allah kudretli şeyleri utandırmak için dünyanın zayıf şeylerini seçti." **Korntoslulara I. Mektup, 1: 27**

"Kimse kendi kendisini aldatmasın. Eğer bir kimse aranızda bu dünyada kendisini hikmetli sayarsa, hikmetli olmak için akılsız olsun. Çünkü bu dünyanın hikmeti, Allah'ın indinde akılsızlıktır." **Korntoslulara I. Mektup, 3:18-19**

İncillere göre çarmıha gerildiği sırada Hz.İsa, Allah'a şöyle isyan etmiştir:

"Üçüncü saatti, onu haça gerdiler,

onun üzerinde suç yaftası: 'Yahudilerin kralı' diye yazılmıştı. Biri sağında, biri solunda iki haydudu onunla beraber haça gerdiler. Geçenler' Vay! sen ki mabedi yıkar, üç günde yaparsın, haçtan inerek kendini kurtar' diye başlarını sallayıp ona söverlerdi. Aynı saatlerde başkâhinler, yazıcılarla eğlenerek dediler: O, başkâhinini kurtardı, kendisini kurtaramıyor... Altıncı saat olunca, bütün yer üzerine dokuzuncu saate kadar bir karanlık çöktü. Dokuzuncu saatte İsa Yüksek sesle bağırdı : Eloi, Eloi ! Lama sabaktani, ki tercüme edildiğinde, 'Allah'ım, Allah'ım! Niçin beni bıraktın?' demektir." **Markos, 15:25-34**

Zikrettiğimiz bölümlerin anlatılanlardan ne kadar farklı olduğunu rahatlıkla tefrik edebiliriz.Hıristiyanlığın aslında bu hükümler doğrultusunda hayatietini devam ettirdiği izahattan varestedir. Biz yine de bu "kutsal metinler" doğrultusunda Hıristiyan Batı uygarlığının nasıl bir tarih yazdığını; günümüze kadarki serencamını misallerle gözler önüne seriverelim.

Avrupa'da Kanuni (!) Zulüm Örnekleri:

Miladi 13 81'de zuhur eden bir isyanı bastıran baronlar. 1.500 kişiyi muhakeme etmeden asarak idam etmişlerdir.

1398'de İkinci Richard'm zalimane hakimiyeti başlamıştı. Bu zulme karşı vuku bulan İrlanda isyanı bastırılmış; fakat İrlandalı kadınlarla evlenmek, İrlanda elbisesi giymek, İrlanda adetlerini kabul etmek vatana ihanet sayılmış ve bu ihaneti işleyenlerin bütün emlakinin müsadere olunacağı ilan edilmişti. İrlandalıları manastırlara kabul etmek, onların saz şairlerine ikramda bulunmak suçtu.

1399'da IV. Henri, II. Richard'ı taç ve tahtını terke mecbur ettikten sonra onu öldürmüştü, varislerim de hapsedmişti.

1410'da John Badbi, dine ihanet töhmeti ile V. Henri huzurunda yakılmıştır. IV. Henri tarafından halka şu suretle iş-kence yapılırdı: "Erkek ve kadın hapse atılır; yerin altında karanlık bir yere sevk olunur; orada çırıl çıplak kuru toprak üzerinde yatılırdı. Bunların altında bir şey bulunmadığı gibi, üstünde de bir şey bulunmazdı. Sırtlarının üstüne yatmaya mahkum

olan açık başlı biçarelerin ayaklarıyla elleri bir iple odanın bir köşesine, diğer elleri öteki köşesine bağlanır; vücutlarının üzerine tahammülleri derecesinde taş ve demir konur; ertesi günü kendilerine üç lokma arpa ekmeği verilir, fakat hiç su verilmezdi. Ertesi gün üç yudum, su verilir fakat ekmeği verilmezdi. Bunlar ölünceye kadar bu suretle yaşatılırdı."Bu müthiş işkence, III. George'un zamanına kadar meşru görülmüştür.

1415'de John Claidon ile Richard Norman dine ihanet töhmeti ile yakılmışlardır. 1441'de sihirbazlıkla itham edilen astniardan B. Rogers asılmış, Jordain yakılmış bulunuyordu.

1479'da sihirbazlık yapan kadınlar dahi, idam cezasına mahkum olmuş ve idam edilmişlerdir.

1483'de Richard tahtı gasbederek yeğeni V. Edward'ı öldürmüştü ve diğer lordları katletmişti.

1509'da VII. Henri, tahta oturmuş, gazabından bir erkek, şehvetinden de bir kadın kurtulmamış olduğunu gururla ifade ederdi.Bu devirde hükümdara en büyük unvanlar verilmiş, yine bu devirde evvelce görülmemiş hiyanetler vuku bulmuştur.

1532'de yedi kişiyi zehirlemekle zanlı bir adam kaynar suda yakılmıştır.

1535'de dokuz papaz, Henri'nin ruhani nüfuzunu kabul etmedikleri için asılmışlar; baş piskopos Ficher ile Sir Tho Thomas aynı sebepten dolayı kellelerini vermişlerdir. Bu zulümler, bütün Avrupa'yı dehşete salmıştı.

1538'de iki papaz dine ihanet töhmeti ile yakılmıştır.

1540'da Satisbury Komitesi gibi muhterem bir kadın Margaret idam olunmuştu. Kadın, bir canı gibi idam olunmak istemiyerek mukavemet göstermiş, cellat tarafından kolları ve boynu yaralandıktan sonra kellesi vurulmuştu

1549'da İngiltere'nin her tarafında sefalet ve dilencilik almış yürümüştu. Buna karşı en şiddetli kanunlar neşrolunmuştu. Serserileri ve dilencileri ihbar edenler, onları iki sene müddetle köle olarak kullanıyorlardı.Bu yüzden müthiş bir isyan vukubulmuştu.

1555'de Protestanlar tazyike uğrayarak Oxford'da yakılmışlardı. Cına-

yetler artmış ve bir çırpıda bu suçları işleyenlerden elli suçlu idam edilmiştir. Bu devrin rütbe sahipleri rüşvet ve hırsızlığa sülük etmişlerdi.

1558'de Kraliçe Maria ölmüştü. Bu kraliçenin beş sene devam eden saltanatı zarfında 285 adam diri diri yakılmıştı. Bunların arasında bir piskopos, 21 papaz, 61 kadın ve 4 çocuk bulunuyordu. Aynı zamanda binlerce insan vicdani akidesi yüzünden hürriyet, sıhhat ve malından mahrum olmuştu.

Kraliçe Elizabeth zamanında katolikler, papaya, kraliçeyi tahttan indirme selahiyeti tanıdıkları için diri diri yakılmışlardı.

1587'de Kraliçe Maria'nın 44 yaşında iken kellesi vurulmuştu.

1601'de Kraliçe Elizabeth'in 70 yaşında iken vefat etmesi üzerine yerine geçen I. James dine karşı gösterilen müsamaha aleyhine çıkardığı fermanlar yüzünden Protestanlar, Amerika'ya hicret etmişlerdir.

1603'de James, cinler ve cincilik hakkındaki eserin üçüncü tabını meydana çıkarmış, habis ruhların ne yaptıklarını, sihirbazların ne işler gördüklerini, bunların ne suretle ceza görmesinin icab ettiğini izah etmişti. O zamanın baş piskoposu 'bu eserin ilahi ruhun yardımıyla yazıldığını' söylemişti.

O sırada parlamento, bu esere uygun kanunlar çıkarmış ve şiddetle tatbik edilmişlerdi. XVII. asrın nihayetine kadar İngiltere'de 3.199 kişi sihirbazlık ve büyücülük töhmeti ile mahkum ve idam edilmişlerdi. Bu zavallılar arasında, düşmanları tarafından üç çocuğa sihir yaptıkları iddia olunan iki kadın vardı ki, mahkemenin huzuruna çıkamayacak derecede hasta bulunuyorlardı. Fakat ertesi gün hakim huzuruna çıkarılarak idam hükmünü dinlemeğe mecbur edilmişlerdi.

Biraz da ahlak, edeb, terbiye, ve başka gelenekler üzerinde duralım.

"Azizlerden Hieronymus (Ölümü 420) kendi zamanında Galya'da henüz insan eti yiyenler bulunduğunu yazar. **'Başka kabileler için ne diyebilirim. Ben kendim, gençliğimde Galya'da bir Britanya kabilesi olan Attikatların insan eti yedikleri gözlerimle gördüm'** der."

"1200 yıllarında Saizburg'da tek ka-

dınla yaşayan papazlara evliya gözü ile bakılırdı."

"Lüttich piskoposu Heinrich, azlini müteakip 6 Eylül 1281'de yerine tayin edilen rahibi öldürdüğü vakit 16 çocuk babası idi."

"XIII. yüzyılda rahibe manastırında sevicilik almış yürümüşü. XI. yüzyılda İngiltere'de pederasti (livata) mühim bir mesele olmuştu Billhassa manastırlarda bu anormal sefahat gırla gidiyor, diri diri yakılmak cezası bile bunun önüne geçemiyordu."

"1240 tarihlerinde ölen Jaques De Viry, Paris hayatını tasvir ederken şunları yazar: Fuhuş günah sayılmamaktadır. Orta malı hayat kadınları sokak ve geçit başlarında bekleyerek gelip seçen rahipleri çekip evlerine alırlardı. Ayak direyecek olanların arkasından küfrederlerdi. Bu iğrenç illet, şifasız cüzzam veya öldürücü bir başka hastalık gibi şehri öylesine istila etmişti ki, erkekler homoseksüel olmadıklarını göstermek maksadıyla bir veya bir çok metres tutmayı akıl kârı sayarlardı. Dahası var. Bazan aynı evin üst katı okul, alt katında umumhane bulunur, yukarıda ders okunurken, aşağıda fahişeler icray-ı san'at ederlerdi."

"1526'da Nrünberg'de lağvedilen bir kadın manastırındaki rahibelerin bir çoğu genevlere dağıldılar. Halbuki bu manastır, kadınlar arasındaki ahlaksızlığı azaltmak, düşmüş kızları kurtarmak için kurulmuştu."

"XVI. yüzyılda her papazın bir odalığı vardı. Papazlar namuslu kadınların masum kalmaları için kanun tarafından buna mecbur edilmişlerdi."

"Chronik" isimli eserinde Baron Zimern; rahibe manastırlarının çok zaman bir genelevden farksız olduklarını yazar. XVI. yüzyılda da vaziyet bu merkezde idi. Bu gizli fuhuş zaman zaman açıkça da görülüyordu. Nitekim Strazburg'da bir gece bir kadın manastırına bir yıldırım düşüp de yangın çıkınca halk, kapıları kırıp zorla içeri girmişler, çeşitli rezaletlerle karşılaşmışlardı. Bir çok rahibelerin genç erkeklerle koyun koyuna oldukları görülmüştü. O devirlerde manastırların hususi pencelerine gayr-i meşru çocuklar bırakılır, bu çocuklar rahibeler tarafından büyütülürdü. Yangın hadisesinde rahibelerin azgınlıklarına alet edilen gençlerin, bu büyütülmüş piç-

ler oldukları anlaşıldı. Bu çocuklar erkeklik çağına gelince ihtiyar, gudubet ve leş kokulu rahibelerin kapatmaları olmuşlardı. Bu gibi manastırlarda ayrıca havuzlar bulunuyor, bu havuzların suları asla boşaltılmıyordu. Çünkü rahibeler doğurdıkları zina mahsullerini bu sulara gömerek boğuyorlardı".

"Polis raporlarına göre 1793 Ekim'inde Paris ihtilal bahçesi, bilhassa Montansier tiyatrosu galerileri her gün yedi ile onbeş yaş arası körpe kızlar, tüysüz oğlanlarla dolup taşar, bu çocuklar yarı çıplak bir halde, gelip geçenlerin gözleri önünde en rezil ah-laksızlıkların faili, mefulü olurlardı."

"Yine o sıralarda faaliyetlerini hızlandıran fuhuşiyat dernekleri opera binasında çıplak balolar verirler, bu balolarda yalnız yüze bir maske takılırdı. Her gün tekrarlanan bu fahişeler balosunun sayısı yüzleri bulur, tam 23 tiyatrodaki halk eski Romalılar, Yunanlılar gibi giyinir, yani çıplak eğlenir." [Kemmerich, (Nak., Gürkan, 48, 49(..)57..]

Günümüze dönersek:

Kızına Tecavüz Eden Haham

Hıristiyanların ve Yahudilerin mukaddes kitaplarında yer alan bu ayetlerin aldatmasına kapılan Mukaddes kitap takipçilerinin ahlak dışı eylemleri ayyuka çıkıyordu. 30 Mayıs 2000 tarihli gazetelerde İsrail'de bir hahamın, yani bir din adamının öz kızına karşı gerçekleştirdiği tecavüzü okuyucularına şöyle duyuruyordu:

"Bazı İsrail kaynakları 52 yaşında bir hahamın kızına tecavüz etmek suçuyla tutuklandığını haber verdiler. Kol Hair adlı gazetenin ayrıntılı bir şekilde verdiği habere göre olay, hahamın 15 yaşındaki kızının polise şikayette bulunması üzerine ortaya çıktı.

Yapılan araştırmalar sonucunda hahamın kızına yaklaşık iki yıldan bu yana yani kızının 13 yaşına girdiği tarihten bu yana bu tecavüz etmekte olduğu ortaya çıktı. Karşı olduğu durumdan rahatsız olmaya başlayan kız, bir gün kendi kız arkadaşlarına maruz kaldığı muameleden söz etti. Bunun üzerine arkadaşları onu baba-

sını polise şikayet için teşvikte bulundular. Bunun üzerine kız durumu polise bildirdi ve polis de öz kızına tecavüz eden hahamı tutukladı.

Haham, poliste verdiği ifade de kızıyla *cinsel ilişkide* bulunduğunu itiraf etti, ancak bunu eşinin yani çocuğun annesinin izniyle yaptığını, kızına da böyle bir ilişki için bir baskı yapmadığını zora baş vurmadığını söyledi. Hahamın bu açıklaması üzerine polis anneyi de tutuklayıp ifadesini aldı. Ancak anne kendisinin böyle bir şeyden haberi olmadığını iddia etti.

Cinsel tecavüze maruz kalan kız ise, polise verdiği ifadede annesinin bu durumdan haberi olduğunu ve kendisine böyle bir şeye razı olması için baskı yaptığını söyledi.

Olayla ilgili değerlendirmede bulunan bazı yorumcular, bir takım fanatik hahamlar arasında bu tür sapıklıkların yaygın olduğunu, bu kişilerin Tevrat'taki ve diğer dini kaynaklardaki hükümleri kendi kafalarına göre yorumlayarak bu tür fiilleri için çıkış yolu bulduklarını iddia ettiler. Yapılan yorumlarda fanatik hahamların bu şekilde dini hükümleri saptırmalarının ve kafalarına göre tevیل etmelerinin aralarında bu tür ahlaki sapmaların ve çirkin fiillerin git-tikçe yaygınlaşmasının yol açtığına da dikkat çekildi.

Olayla ilgili haberlere Kol Hair dışındaki bazı İsrail kaynaklarında da rastlandı." (Akit, 2000)

Zavallı (!) Gay Papazlar

9 Aralık 2000 tarihli Hürriyet gazetesinde, Vatikan'ın resmi yazarı tarafından kaleme alınan ve Kiliselerde dört bir yana dal budak salan Hıristiyan din adamları arasındaki "*homoseksüel*" ilişkileri anlatan "*itiraf*" adlı kitapla ilgi bilgiler yer alıyordu.

"Vatikan'ın resmi biyografi yazarı Marco Politi İtalya'da her kademedeki Katolik din adamları arasındaki eş cinsel ilişkileri gün ışığına çıkaran bir kitap yazarak, bir tabuyu yıkmayı ba-

şardı. Üç hafta içinde 5 bin kopya satan "La Confessione" (İtiraf) adlı kitapta kimliği açıklanmayan bir papazın, din adamları arasında yaygınlaşan eşcinsel ilişkilerle ilgili açıklamalarına yer veriliyor.

Bu Papaza göre, bazı eşcinsel din adamları, günah diye eşcinselliğin üstesinden gelmek için hayat boyu mücadele ediyor, büyük eziyet çekiyorlar.

Eşcinselliğin, özellikle genç din adamları arasında daha yaygın olduğunu vurgulayan papaz şöyle konuşuyor.

'Genç olsun olmasın, din adamları eş cinselliklerinin ortaya çıkmasından çok korkarlar. Homoseksüel olduğu meydana çıkan din adamı asla hoş görülmez ve hemen kara listeye alınır.'

Yazar Marco Politi, kitabını yayınlamak için verdiği mücadeleyi şöyle anlatıyor:

'Kitabımı yayınlamaya karar verdikten sonra, yayınevleri ile görüşmeye başladım. Ancak hiçbiri, kitabımı basmaya cesaret edemiyordu. Doğrusu, Vatikan'ın 'yanı başında böyle bir kitabı yayınlamak hiç de kolay eğildi. Ancak sonunda başardım.'(Hürriyet, 2000)

Pekiye neler yapılmalı?

Yapılacak şey, Hıristiyanlaştırma çabalarına; hem ferdi, hem toplum ve hem de yetkililer olarak karşı çıkmak mecburiyetindeyiz. Sunulan malumatlarla değil; araştırılan, hazmedilen ve sahih kaynaklardan öğrenilen bilgilerle karşıya taarruz edilmelidir. Dolayısıyla hem İslâm dinini, hem İslam tarihini, hem de İslam-Türk tarihini ve bu coğrafyayı çok iyi bilmek icap etmektedir. Bu mücadelede iletişim vasıtalarını -büyük, küçük ayırt etmeden- sonuna kadar kullanmalıyız. Bunun yanı sıra İncili ve Hıristiyanlığı kaynaklarından öğrenerek misyonerliğe karşı hareket şeklini tespit etmek mümkündür. Gerisi teferruttur. Yeter ki mücadele de samimi hareket edilsin.

KAYNAKÇA

* Yazar

el-HARDLU, İbrahim, et-Tevrat ve'l-Yehüd fi Fikri İbn Havn, Hartum, 1984, (nakleden, Kuzgun, Şaban Dört İncil, Farklılıkları ve Çelişkileri, Ertem Matbaa., 1991-İstanbul)

DAVUTOĞLU, Ahmed, Dini Tamir Davasında Din Tahripçileri, Huzur Yay., İstanbul-1989

KEMMERICH, Max, Tarihte Vak'âlar, Ter.Bahçet Necatigil, (Nak., Ahmet Gürkan, İslam Kültürünün Garbı Medenileştirmesi, Zaman Yay., Ankara)

KUZGUN, Şaban Dört İncil, Farklılıkları ve Çelişkileri, Ertem Matbaa., 1991-İstanbul

ORUÇ, Mehmet, Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde Reform, Arı Yay., İstanbul., 2004,

ÖZEY, Ramazan Vakit Gazetesi, 12.03.2005

POYRAZ, Ergün, Misyonerler Arasında Altı Ay, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, 2004

SAID, Edward, Oryantalizm trc., Nezih Üzel, İrfan Yay., İstanbul.-1998

STRACHAN, J.Nak: Ö.Faruk Harman, (Nak:Kuzgun, Şaban Dört İncil, Farklılıkları ve Çelişkileri, Ertem Matbaa., 1991-İstanbul,)]

TERCÜMAN, Abdullah (Anselmo Tur-neda) Hıristiyanlığa Reddiye, Bedir Yay., İstanbul.

WILMINGTON, Leibhard, 1978, (Nak., Oruç, Mehmet, Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde Reform, Arı Yay., İstanbul, 2004)

Akit gazetesi, 30.05.2000

Hürriyet, 9 Aralık 2000

Articles and Abstracts

---

in English

The Tears of Somalia*

By **Recep Tayyip Erdoğan**

Prime minister of the Republic of Turkey

Turkey is redoubling its efforts to end the suffering of the Somali people. The world should follow Somalia is suffering from the most severe drought and famine in the last 60 years, which has already resulted in the deaths of tens of thousands of people and endangers the lives of 750, 000 more Somalis. This crisis tests the notion of civilization and our modern values. It reveals, once again, that it is a basic human obligation to pursue international cooperation and solidarity to provide solace for those suffering from natural and man-made disasters.

It is not realistic to consider Somalia's plight as caused solely by a severe natural disaster. We cannot ignore the fact that, in addition to the drought, the international community's decision to leave Somalia to its own fate is also an underlying factor causing this drama. Twenty years of political and social instability, lawlessness, and chaos have added enormously to the problems in Somalia. The horrifying truck bombing of the Transitional Federal Government's ministerial complex on Oct. 4 is just the latest evidence of this. The international community must not respond to this act of terrorism by retreating from Somalia, but by redoubling its efforts to bring aid to its people.

Nobody with common sense and conscience can remain indifferent to such a drama, wherever on Earth it may be and whichever people have to bear it. Our urgent intervention as responsible members of the international community can contribute to the alleviation of the Somali people's distress. However, the establishment of lasting peace and stability will only be possible through long-term, far-reaching, and coordinated efforts.

Turkey mobilized last month to

help end this suffering. We consider this solidarity a humanitarian obligation toward the people of Somalia, with whom we have deep historical relations. Many of our institutions, NGOs, and people of all ages have made an extraordinary effort to alleviate the suffering of women and children in Somalia. We are proud of the sensitivity and cooperation displayed by the Turkish people during the holy month of Ramadan. In the last month alone, approximately \$280 million worth of donations for Somalia were collected in Turkey. The Turkish people's generosity has served as an example to other donor countries as well as the international community, offering hope for the resolution of the crisis in Somalia.

The Turkish government has also moved decisively to help alleviate this humanitarian crisis. Turkey took the initiative to hold an emergency meeting of the executive committee of the Organization of Islamic Cooperation (OIC) at the ministerial level on Aug. 17. At this meeting, which was attended by the president of Somalia and high-level representatives from 40 member countries of the OIC, \$350 million was committed to help relieve the famine in Somalia, and the participants agreed to increase this amount to half a billion dollars. The Turkish Red Crescent is also standing shoulder to shoulder with international aid organizations and is working to meet the needs of those in all the camps in the Mogadishu region.

Following the emergency meeting of the OIC executive committee, I -- along with a number of Turkish ministers, some members of parliament, bureaucrats, business people, artists, and families -- visited the country on Aug. 19 to tell the people of Somalia that they are not alone. We visited the

camps. We tried to give hope and encourage people who live in very different conditions from ours. We took note of the lack of such a high-level visit from outside of Africa to Somalia for the last 20 years, and informed the international community of this fact.

Turkey has decided to launch a major humanitarian effort to help restore normalcy to Mogadishu. To this end, we are preparing to provide assistance in the fields of health, education, and transportation. We will inaugurate a 400-bed hospital, provide garbage trucks for the streets of Mogadishu, build a waste-disposal facility to burn the accumulated garbage in the streets, pave the road between Mogadishu's airport and the city center, renovate the parliament and other government buildings, dig water wells, and develop organized agricultural and livestock areas. Our embassy, which will be opened in Mogadishu shortly and headed by an ambassador who is experienced in the field of humanitarian aid and familiar to the region, will coordinate these activities.

By supporting the restoration of peace and stability efforts, we will work with the Transitional Federal Government and other institutions in Somalia in order to launch the development process of this shattered country. To this end, we expect all Somali authorities to demonstrate an extraordinary effort in unity, integrity, and harmony.

The success of aid operations is directly linked to the establishment of security. The withdrawal from Mogadishu of armed elements in the al-Shabab organization is clearly a positive development for security in the region. But this is not sufficient. Moving the Somali-related U.N. offices cur-

* Foreign Policy, OCTOBER 10, 2011

rently located in Nairobi to Mogadishu will be a positive step to support this process and one that should be taken without delay.

Neighboring countries such as Ethiopia and Kenya bear a special responsibility regarding the restoration of peace and stability in Somalia. The Intergovernmental Authority on Development and the African Union will also share this responsibility, and Turkey supports them in their tasks. In line with the Djibouti peace process, Somalia's Transitional Federal Government should intensify efforts at reconciliation by maintaining dialogue with all fighting groups and pledge prosperity, brotherhood,

order, and prosperity in return for peace.

The military contribution provided by Uganda and Burundi within the African Union Mission in Somalia (AMISOM) to prevent chaos and terror deserves appreciation. With this opportunity, I would like to issue a call to all neighboring countries, including Eritrea, to increase their existing efforts for the establishment of peace and security in Somalia and to enhance long-term regional stability.

In Turkish culture, it is believed that something good will come out of all bad experiences. In Somalia, too, this disaster can mark the beginning of a new process by focusing internatio-

nal humanitarian efforts and global attention on the plight of the region. However, this situation will only be sustainable if we continue to be sensitive to the needs of the Somali people.

The tears that are now running from Somalia's golden sands into the Indian Ocean must stop. They should be replaced by hopeful voices of a country where people do not lose their lives because of starvation and where they express their eagerness to develop and restore peace and stability. Regardless of which culture we come from or where we live, I am confident that our common heritage as human beings will motivate us to ease the suffering of Somalia

---

The Destabilization Of Syria And The Broader Middle East War*

by Michel Chossudovsky

What is unfolding in Syria is an armed insurrection supported covertly by foreign powers including the US, Turkey and Israel.

Armed insurgents belonging to Islamist organizations have crossed the border from Turkey, Lebanon and Jordan. The US State Department has confirmed that it is supporting the insurgency.

The United States is to expand contacts with Syrians who are counting on a regime change in the country.

This was stated by U.S. State Department official Victoria Nuland. "We started to expand contacts with the Syrians, those who are calling for change, both inside and outside the country," she said.

Nuland also repeated that Barack Obama had previously called on Syrian President Bashar Assad to initiate reforms or to step down from power." (Voice of Russia, June 17, 2011)

The destabilization of Syria and Lebanon as sovereign countries has been on the drawing board of the US-NATO-Israel military alliance for at least ten years.

Action against Syria is part of a "military roadmap", a sequencing of military operations. According to former NATO Commander General Wesley Clark--the Pentagon had clearly identified Iraq, Libya, Syria and Lebanon as target countries of a US-NATO intervention:

"[The] Five-year campaign plan [included]... a total of seven countries, **beginning with Iraq, then Syria, Lebanon, Libya, Iran, Somalia and Sudan**" (Pentagon official quoted by General Wesley Clark)

In "*Winning Modern Wars*" (page 130) General Wesley Clark states the following:

"As I went back through the Pentagon in November 2001, one of the senior military staff officers had time for

a chat. Yes, we were still on track for going against Iraq, he said. But there was more. This was being discussed as part of a five-year campaign plan, he said, and there were a total of seven countries, beginning with **Iraq, then Syria, Lebanon, Libya, Iran, Somalia and Sudan.**

...He said it with reproach--with disbelief, almost--at the breadth of the vision. I moved the conversation away, for this was not something I wanted to hear. And it was not something I wanted to see moving forward, either. ...I left the Pentagon that afternoon deeply concerned."

The objective is to destabilize the Syrian State and implement "regime change" through the covert support of an armed insurgency, integrated by Islamist militia. The reports on civilian deaths are used to provide a pretext and a justification for humanitarian intervention under the principle "Responsibility to Protect".

Media Disinformation

Tacitly acknowledged, the significance of an armed insurrection is casually dismissed by the Western media. If it were to be recognized and analyzed, our understanding of unfolding events would be entirely different.

What is mentioned profusely is that the armed forces and the police are involved in the indiscriminate killing of civilian protesters. Press reports confirm, however, from the outset of the protest movement an exchange of gunfire between armed insurgents and the police, with casualties reported on both sides.

The insurrection started in mid March in the border city of Daraa, which is 10 km from the Jordanian border.

The Daraa "protest movement" on March 18 had all the appearances of a staged event involving, in all likelihood, covert support to Islamic terrorists by Mossad and/or Western intelligence. Government sources point to the role of radical Salafist groups (supported by Israel)

Other reports have pointed to the role of Saudi Arabia in financing the protest movement.

What has unfolded in Daraa in the weeks following the initial violent clashes on 17-18 March, is the confrontation between the police and the armed forces on the one hand and armed units of terrorists and snipers on the other which have infiltrated the protest movement.

....

What is clear from these initial reports is that many of the demonstrators were not demonstrators but terrorists involved in premeditated acts of killing and arson. The title of the Israeli news report summarizes what happened: *Syria: Seven Police Killed, Buildings Torched in Protests*.

(See Michel Chossudovsky, SYRIA: Who is Behind The Protest Movement? Fabricating a Pretext for a US-NATO "Humanitarian Intervention", <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24591> Global Research, May 3, 2011)

The Role of Turkey

The center of the insurrection has now shifted to the small border town of Jisr al-Shughour, 10 km from the Turkish border.

Jisr al-Shughour has a population of 44,000 inhabitants. Armed insurgents have crossed the border from Turkey.

Members of the Muslim Brotherhood are reported to have taken up arms in northwest Syria.

There are indications that Turkish military and intelligence are supporting these incursions.

There was no mass civilian protest movement in Jisr al-Shughour. The local population was caught in the crossfire. The fighting between armed rebels and government forces has contributed to triggering a refugee crisis, which is the center of media attention.

Muslim Brotherhood Rebels at Jisr al Shughour Photos AFP June 16, 2011

In contrast, in the nation's capital Damascus, where the mainstay of social movements is located, there have been mass rallies in support rather than in opposition to the government.

President Bashir al Assad is casually compared to presidents Ben Ali of Tunisia and Hosni Mubarak of Egypt. What the mainstream media has failed to mention is that despite the authoritarian nature of the regime, president Al Assad is a popular figure who has widespread support of the Syrian population.

The large rally in Damascus on March 29, "with tens of thousands of supporters" (Reuters) of President Al Assad was barely mentioned. Yet in an unusual twist, the images and video footage of several pro-government events were used by the Western media to convince international public opinion that the President was being confronted by mass *anti-government* rallies.

On June 15, thousands of people rallied over several kilometers on Damascus' main highway in a march holding up a 2.3 km Syrian flag. The rally was acknowledged by the media and

casually dismissed as irrelevant.

AP. Thousands of supporters of Syrian President Bashar Assad carry a 2, 300-metre-long Syrian flag in a demonstration in Damascus on Wednesday.

While the Syrian regime is by no means democratic, the objective of the US-NATO Israel military alliance is not to promote democracy. Quite the opposite. Washington's intent is to eventually install a puppet regime.

The objective through media disinformation is to demonize president Al Assad and more broadly to destabilize Syria as a secular state. The latter objective is implemented through covert support of various Islamist organizations:

Syria is run by an authoritarian oligarchy which has used brute force in dealing with its citizens. The riots in Syria, however, are complex. They cannot be viewed as a straightforward quest for liberty and democracy. There has been an attempt by the U.S. and the E.U. to use the riots in Syria to pressure and intimidate the Syrian leadership. Saudi Arabia, Israel, Jordan, and the March 14 Alliance have all played a role in supporting an armed insurrection.

The violence in Syria has been supported from the outside with a view of taking advantage of the internal tensions... Aside from the violent reaction of the Syrian Army, media lies have been used and bogus footage has been aired. Money and weapons have also been funnelled to elements of the Syrian opposition by the U.S., the E.U....Funding has also been provided to ominous and unpopular foreign-based Syrian opposition figures, while weapons caches were smuggled from Jordan and Lebanon into Syria. (Mahdi Darius Nazemroaya, *America's Next War Theater: Syria and Lebanon?* <http://globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=25000>, Global Research, June 10, 2011)

The joint Israel-Turkey military and intelligence agreement

The geopolitics of this process of destabilization are far-reaching. Tur-

key is involved in supporting the rebels.

The Turkish government has sanctioned Syrian opposition groups in exile which support an armed insurgency. Turkey is also pressuring Damascus to conform to Washington's demands for regime change.

Turkey is a member of NATO with a powerful military force. Moreover, Israel and Turkey have a longstanding joint military-intelligence agreement, which is explicitly directed against Syria.

...A 1993 Memorandum of Understanding led to the creation of (Israeli-Turkish) "joint committees" to handle so-called regional threats. Under the terms of the Memorandum, Turkey and Israel agreed **"to cooperate in gathering intelligence on Syria, Iran, and Iraq** and to meet regularly to share assessments pertaining to terrorism and these countries' military capabilities."

Turkey agreed to allow IDF and Israeli security forces to gather electronic intelligence on Syria and Iran from Turkey. In exchange, Israel assisted in the equipping and training of Turkish forces in anti-terror warfare along the Syrian, Iraqi, and Iranian

borders."

...

Already during the Clinton Administration, a triangular military alliance between the US, Israel and Turkey had unfolded. This "triple alliance", which is dominated by the US Joint Chiefs of Staff, integrates and coordinates military command decisions between the three countries pertaining to the broader Middle East. It is based on the close military ties respectively of Israel and Turkey with the US, coupled with a strong bilateral military relationship between Tel Aviv and Ankara. ....

The triple alliance is also coupled with a 2005 NATO-Israeli military cooperation agreement which includes "many areas of common interest, such as the fight against terrorism and joint military exercises. These military cooperation ties with NATO are viewed by the Israeli military as a means to "enhance Israel's deterrence capability regarding potential enemies threatening it, mainly Iran and Syria." (See Michel Chossudovsky, "Triple Alliance": The US, Turkey, Israel and the War on Lebanon, August 6, 2006)

Covert support to armed insurgents out of Turkey or Jordan would

no doubt be coordinated under the joint Israel-Turkey military and intelligence agreement.

Dangerous Crossroads: The Broader Middle East War

Israel and NATO signed a far-reaching military cooperation agreement in 2005. Under this agreement, Israel is considered a de facto member of NATO.

If a military operation were to be launched against Syria, Israel would in all likelihood be involved in military undertakings alongside NATO forces (under the NATO-Israel bilateral agreement). Turkey would also play an active military role.

A military intervention in Syria on fake humanitarian grounds would lead to an escalation of the US-NATO led war over a large area extending from North Africa and the Middle East to Central Asia, from the Eastern Mediterranean to China's Western frontier with Afghanistan and Pakistan.

It would also contribute to a process of political destabilization in Lebanon, Jordan and Palestine. It would also set the stage for a conflict with Iran.

The Futility of Green Capitalism*

by Daniel Tanuro

Daniel Tanuro's new book, L'impossible capitalisme vert, or "The Futility of Green Capitalism", is a major contribution to our analytical understanding of ecosocialism.

Tanuro, a Belgian Marxist and certified agriculturist, is a prolific author on environmental history and policies.

Addressed primarily to the Green milieu, as the title indicates, this book is a powerful refutation of the major proposals advanced to resolve the cli-

mate crisis that fail to challenge the profit drive and accumulation dynamic of capital. Much of the book appears to be a substantially expanded update of a report by Tanuro adopted in 2009 by the leadership of the Fourth International as a basis for international discussion. That report was translated by Ian Angus and included in his anthology *The Global Fight for Climate Justice*.

Tanuro's book includes much ad-

ditional material elaborating his central thesis that climate degradation cannot be dissociated from the "natural" functioning of capitalism as a system and that a valid "emancipatory project" to confront and overcome the impending crisis must recognize natural constraints and aim for a fundamental redefinition of what we mean by social wealth.

Among the topics of particular interest to readers are extended critiques

---

* Climaandcapitalism.com/January 17, 2011

of popular writers on climate crisis ranging from Jared Diamond to Hans Jonas and Hervé Kempf, as well as his critical assessment of the contributions of Marxist writers such as John Bellamy Foster and Paul Burkett. Tanuro makes a compelling case against many ill-conceived nostrums such as the Sierra Club's campaign for immigration controls, or such cost-efficiency based market mechanisms as carbon trading and ecotaxes.

A major feature of the book is its cogent explanation of how Marxist value theory explains the ecological crisis and points to its solution. He also addresses what he considers a major deficiency in Marx's ecology, an inadequate appreciation of the crucial implications of capitalism's reliance on non-renewable fossil-fuel resources. This aspect is explored in detail in Tanuro's article "Marxism, Energy, and Ecology: The Moment of Truth," published in the December 2010 issue of *Capitalism Nature Socialism*.

We hope that this outstanding book will soon be published in English and other languages.

In the following interview, Daniel Tanuro outlines some of the major themes in the book. My translation from the French, *À propos du capitalisme vert*./Richard Fidler

***

Concerning Green Capitalism

Daniel Tanuro, you are the author of *L'impossible capitalisme vert*, published by Les empêcheurs de penser en rond/La Découverte. You are also the founder of the NGO "Climat et justice sociale." What is "green capitalism"?

D.T.: The expression "green capitalism" may be understood in two different ways. A producer of wind turbines may boast that he is engaged in green capitalism. In this sense — in the sense that some money is invested in a "clean" sector of the economy — a form of green capitalism is obviously possible and quite profitable. But the real question is whether capitalism as a whole can turn green, that is, whet-

her the global action of the numerous and competing capitals that constitute Capital can respect ecological cycles, their rhythms, and the speed by which natural resources are reconstituted.

That is the sense in which my book poses the question and it answers in the negative. My main argument is that competition impels each owner of capital to replace workers by more productive machines in order to achieve a superprofit greater than the average profit.

Productivism is thus at the heart of capitalism. As Schumpeter said, "a capitalism without growth is a contradiction in terms." Capitalist accumulation is potentially unlimited, so there is an antagonism between capital and nature, as the latter's resources are finite. It may be objected that the productivity race leads capital to be increasingly resource efficient, as expressed for example by the observed decrease in the quantity of energy necessary for the production of a percentage point of GDP. But this tendency to increased efficiency obviously cannot be prolonged indefinitely in a linear way, and empirically we find it is more than offset by the growing mass of commodities that are produced. Green capitalism is therefore an oxymoron, like social capitalism.

This observation opens a debate between two opposing strategic conceptions. For some, the spontaneously ecocidal functioning of capitalism can be corrected through political action within the system by resorting to market mechanisms (taxes, fiscal incentives, tradable emission rights, etc.). For others, including me, our policy must be to break with capitalism because if the environment is to be saved it is absolutely indispensable to challenge the fundamental laws of capitalism. This means daring to challenge private property of the means of production, the foundation of the system.

In my opinion, the debate between these two lines is decided in practice by the example of the struggle against climate change. In the developed capitalist countries, we are confronted

with the obligation to abandon the use of fossil fuels almost completely in barely two generations. If we exclude nuclear power — and it must be excluded — this means, in Europe for example, dividing by about one half the final consumption of energy, which is possible only by reducing to a substantial degree the processing and transportation of material.

The transition to renewables and reduction in energy consumption are linked and necessitate major investments which are inconceivable if the decisions remain subordinate to the dogma of cost efficiency. The alternative to cost efficiency can only be democratic planning focused on social and ecological needs. And such planning in turn is possible only by breaking the resistance of the oil, coal, gas, automobile, petrochemicals, naval and aeronautic construction monopolies, for they want to burn fossil fuels for as long as possible.

Climate change is at the center of your book. You interpret this change as a "climate tipping" [*basculement climatique*]. What do you mean by tipping, and why do you consider it to be otherwise more disturbing than a mere change?

D.T.: The expression "climate changes" (and I do mean changes, in the plural) suggests the repetition of climate variations analogous to those in the past. But between now and the end of the century, in a few decades, the Earth's climate risks changing as much as it has during the 20,000 years that have elapsed since the last Ice Age. There is now no doubt that we are not very far from a "tipping point" beyond which it will no longer be possible to prevent the eventual melting of the icecaps formed 65 million years ago. The word "tipping" is indisputably more adapted to describing this reality than the word "changes"! The speed of the phenomenon is unprecedented and poses a major threat, for many ecosystems will be unable to adapt. This applies not only to the natural ecosystems but also, I fear, to some ecosystems engineered by human beings.

Look at what is happening in Pa-

kistan: designed by the British colonizer to serve their imperialist interests, the water management mechanisms of the Indus using dams and dikes which supply an extensive irrigation system are proving inadequate in the face of exceptional floodwaters. And this risk is increasing because the warmer climate disrupts the monsoon regime and increases the violence of the downpours.

It seems to me illusory to hope that this race will be won by reinforcing the existing infrastructures, as the World Bank and the big capitalist groups specializing in public works propose. Instead of building dikes it would be more reasonable to restore the flexible management of water levels that was practiced prior to colonization. That is what is proposed by the International Rivers Network: allowing floods to clear the sediment and prevent the silting up of the basin, feeding the Delta, stopping deforestation, accommodating zones liable to flooding, etc.

But that requires a complete overhaul of the mechanisms over more than 3000 km, with major implications for territorial management, agricultural policy, urban policy, energy production, etc. Socially, such an overhaul, to be achieved in two or three decades (that is, very quickly for work of such scope!), means challenging the power of the landed oligarchy and the development programs that the IMF and World Bank impose through the debt. And this debt must be canceled or else the reconstruction will be heavily mortgaged and the country strangled, in danger of entering history as the first example of a regressive spiral in which global warming mutually links all the mechanisms of underdevelopment and multiplies their negative effects.

We see clearly in this how the social and environmental questions are interpenetrated. In fact, the fight against climate tipping requires a policy shift toward another model of development centered on the satisfaction of peoples' needs. Without that, further catastrophes, even more terrible, may well result, and the poor will be the major victims. That is the warning

emerging from the tragedy in Pakistan.

You think the countries of the South should "skip" the fossil energy stage in managing their development and go directly to that of renewable energies. What is your answer to those who object that renewable energies are not (technically and quantitatively) able to do this?

D.T.: I tell them they are wrong. The solar energy flow that reaches the surface of the earth is equivalent to 8 to 10 thousand times the planet's energy consumption. The technical potential of renewable energies — that is, the share of that theoretical potential that is usable through known technologies, independently of cost — represents 6 to 18 times the world's needs, according to estimates. It is certain that this technical potential could increase very rapidly if the development of renewables were finally to become an absolute priority in energy research policies, which it is still not at present. The transition to renewables certainly poses a host of complex technical problems, but there is no reason to think they are insurmountable.

The major obstacles are political. One: without exception, renewable energies remain more expensive than fossil energies. Two: the transition to renewables is not the same thing as changing fuel at the pump: it is necessary to change the energy system. That requires enormous investments and, at the beginning of the transition, these will necessarily be consumers of fossil energy and therefore additional generators of greenhouse gas; these additional emissions must be offset and that is why, in the short run, the reduction of final consumption of energy is the *sine qua non* condition for a passage to renewables which, once carried out, will open new horizons.

I repeat: there is no possible satisfactory solution without confronting the dual combined obstacle of capitalist profit and growth. This means, in particular, that the clean technologies controlled by the North must be transferred free of charge to the South, on the sole condition that they are imple-

mented by the public sector and under the control of the local population.

You advocate a social ecology which you call ecosocialism. What is an ecosocialist? And how does he or she differ from a "plain and simple" ecologist or socialist?

D.T.: An ecosocialist differs from an ecologist in that he analyzes the "ecological crisis" not as a crisis of the relationship between humanity in general and nature but as a crisis of the relationship between an historically determined mode of production and its environment, and therefore in the last analysis as a manifestation of the crisis of the mode of production itself. In other words, for an ecosocialist, the ecological crisis is in fact a manifestation of the crisis of capitalism (not to overlook the specific crisis of the so-called "socialist" societies, which aped capitalist productivism). A result is that, in his fight for the environment, an ecosocialist will always propose demands that make the connection with the social question, with the struggle of the exploited and oppressed for a redistribution of wealth, for employment, etc.

However, an ecosocialist differs from the "pure and simple" socialist, as you say, in that, for him, the only anticapitalism that is valid today is one that takes into account the natural limits and the operational constraints of the ecosystems. This has many implications: a break with productivism and consumerism, of course, within the perspective of a society in which, the basic needs having been satisfied, free time and social relations constitute the real wealth. But also contestation of technologies and of harmful productions, coupled with the requirement of reconversion of the workers. Maximum decentralization of production and distribution in the framework of a democratically planned economy is something else that the ecosocialists stress.

One point that it seems to me important to stress is the need to question the traditional socialist vision that sees any rise in productivity of agricultural labour as a step toward socialism. In my opinion this conception

does not allow us to meet the requirements of increased respect for the environment. In fact, an agriculture and a forestry that are ecologically more sustainable necessitate more labour, not less. To re-create hedges, groves, wetlands, to diversify crops and fight for organic produce, for example, implies an increase in the share of social labour invested in tasks of ecological maintenance. This labour may be highly scientific and highly technical — it is not a return to the hoe — but it is not easily mechanizable.

That is why I think that a culture of “taking care” (I borrow this concept from Isabelle Stengers) must permeate economic activities, in particular those that closely affect ecosystems. We are responsible for nature. In a way, this means extending the logic that the left applies in the area of personal care, education, etc. No socialists would argue that nurses should be replaced by robots; we are all conscious of the fact that we need more nurses who are better paid so that patients are better cared for. Well! The same applies, *mutatis mutandis*, to the environment: if it is to be better cared for, there needs to be more labour, intelligence and human sensibility. Contrary to the “pure and simple socialist”, and even though it is difficult, the ecosocialist, because he is conscious of the urgency, tries to introduce all of these questions into the struggles of the exploited and oppressed instead of postponing them until after the revolution.

Many, including myself, are convinced that an effective struggle against climate change necessarily entails a break from productivist capitalism. To this effect, you appeal to “socialized man, the associated producers.” Who are they, and what specifically can they do?

D.T.: You are alluding to the quotation from Marx that serves as an epigraph to my book: “Freedom ... can only consist in socialized man, the associated producers, rationally regulating their interchange with Nature....” We must realize that in Marx’s thinking the rational regulation of exchanges is conditional on the disappearance of capitalism. Indeed, on the

one hand the struggle of all against all permanently undermines attempts by producers to associate; on the other hand, a significant fraction of producers — the waged workers — are cut off from their means of production. The latter, including natural resources, are appropriated by the bosses. Deprived of any power of decision, the workers are unable to rationally regulate anything at all concerning production, let alone rationally regulate interchange with the environment!

To constitute social beings, producers must begin to join together in the fight against their exploiters. This struggle in an embryonic way points to the need for collective appropriation of the means of production and collective usufruct of natural resources. These in turn are necessary but not sufficient for a more harmonious relationship with nature.

That said, we can answer your question about concrete action by examining how different groups of producers understand — or don’t — the need to rationally regulate the interchange between humanity and nature. At present, it is striking that the most advanced positions of an ecosocialist type emanate from indigenous peoples and small farmers mobilized against agribusiness. This is not accidental: both groups of producers are not, or not completely, cut off from their means of production. Therefore they are able to offer concrete strategies for rational regulation of their interaction with the environment. Indigenous people see the defence of the climate as an additional argument in favor of preserving their precapitalist lifestyle in symbiosis with the forest.

As for the Via Campesina peasant movement, it has developed a whole program of concrete demands on the theme that “the peasants know how to cool the climate.” In contrast, the labour movement is lagging behind. This is of course due to the fact that each individual worker is inclined to wish for the smooth operation of the company that exploits him, in order to maintain his livelihood.

Conclusion: the greater the retreat in worker solidarity in the face of the neoliberal offensive, the harder it will be to develop environmental awareness among workers. It’s a big problem, because the working class, by its central role in production, is called on to play a leading role in the fight for the anticapitalist alternative needed to rescue the environment. Indigenous peoples, peasant organizations and youth have an interest in trying to involve more and more unions in climate campaigns — increasing collaboration, rank-and-file contacts, etc. Within the labour movement itself, the task is to promote demands that address the concerns about jobs, income and working conditions while helping to reduce greenhouse gas emissions.

An important issue in this regard is the need for a generalized radical reduction in hours of work without loss of pay, with a drastic reduction in the pace of work and additional hiring to compensate. Another aspect is the extension of a public sector under the control of workers and users: free, first-rate public transportation, publicly owned energy services, public insulation and building renovation firms, etc. Ecosocialists have a role to play in promoting the emergence of such demands.

With *L’impossible capitalisme vert*, you do not seem to fear being accused of undue alarmism by those who have yet to understand that we have entered the Anthropocene Era, and that it is man that is primarily responsible for runaway warming, especially since the industrial era. Doesn’t green capitalism, like “sustainable development” and “greenwashing”, reflect a desire to deny this responsibility and to “continue as before”? If we are to abandon productivist capitalism, shouldn’t we first alter our behavior as consumers and producers?

D.T.: I am not an alarmist. In my book, I relied almost exclusively on the reports of the IPCC which, in terms of the diagnosis on global warming and its possible impacts, appear to me, whatever is said about them, to be an excellent summary of “good

science", subjected to peer review. It is true that the IPCC lags a bit when it comes to recent discoveries, but this does not change much in its findings.

In fact, I dread the discourse of panic and exaggeration. Too often, it tends to obscure the real threats and real responsibilities. Climate tipping easily lends itself to eschatology, and there is no shortage of gurus to claim that "the planet is in danger", that "life is in danger", that "humanity is in danger," that the "photosynthetic ceiling" will fall on our heads, or whatnot. All of this is excessive. The planet fears nothing, and life on Earth is a phenomenon so tough that humanity, even if it wished, could probably not come to an end, even with atomic bombs.

As to our species, climate change, by itself, does not jeopardize it. The danger it poses is more circumscribed: around three billion people risk substantial degradation in their living conditions, and hundreds of millions of them — the poorest — are threatened in their very existence. Policy makers know this and do nothing — or almost nothing — because it would cost too much, and thus impede the smooth operation of business. That is the naked reality.

Too often, catastrophic discourse serves to obscure the potential barbarism and dilute the issues in a vague overall sense of guilt: "Don't waste time quibbling about the responsibilities," "we are all guilty," "we must all agree to make efforts", etc. Meanwhile, the energy lobbies quietly continue burning coal and oil non-stop.

This leads me to the second part of your question about changing our behavior as producers and consumers. Following on what I said earlier, it is worth noting that employees are incapable of changing their behavior as producers. Who produces, how, why, for whom, in what quantities, with what social and environmental impacts? In everyday life, only the bosses have the power to respond to these questions and, ultimately, they respond according to their profits. Em-

ployees can only try to have a say in management in order to challenge it and recognize their ability to do better, according to criteria other than profit. This is the dynamic of workers' control, and ecosocialists should think about how this old demand may be revisited in order to encompass environmental concerns.

In terms of consumption, I think it is necessary to distinguish between individual changes and collective changes. All in all, it is certainly better if someone who travels by plane offsets his CO2 emissions in one way or another, but this offset will mainly allow him to buy a good conscience on the cheap while diverting him from the political struggle for indispensable structural changes. To promote this kind of behavior is to engage in "greenwashing" and it actually means to "continue as before."

Collective changes are a different matter. They help to validate another possible logic, favour the invention of alternative practices, and contribute to the realization that structural changes are necessary, and will come about through social mobilization. Those changes, such as group purchases of organic produce from farmers, or urban community gardening, are to be encouraged.

Can we fight against climate tipping regardless of the financial and social costs that it represents? Is it urgent to build another model and risk jeopardizing the entire society? Between nature and civilization, what choice is there?

D.T.: To say that another climate policy would jeopardize the entire society in the name of some priority of nature over civilization is to stand reality on its head! What happens in reality is that the present policy jeopardizes civilization while causing enormous and irreversible damage to nature, which is our common heritage. This policy is completely subordinated to the dogma of cost efficiency, and we see what that produces: peanuts. We are heading straight toward the wall.

Of course, a different policy cannot pretend that the cost of various measures is of no importance: between two equivalent strategies to reduce emissions, it is reasonable to choose the one that will be of least cost to the community, all other conditions being equal. But at bottom there must first be a different policy, guided by criteria other than cost, and especially qualitative criteria. In technical terms, an essential criterion is that of energy efficiency at the systemic level.

The great American ecologist Barry Commoner advanced this argument more than twenty years ago. It is thermodynamically absurd, he said, to transport coal over thousands of kilometres to produce electricity which, then conveyed over hundreds of kilometers, will be used to heat household water, something that can easily be done with a solar water heater. In social terms, a major criterion must be the protection of people and their well-being, particularly the protection of the poorest. This criterion today is widely ignored, hence the tragedy in Pakistan, among others.

Finally, do you think your ecosocialist project is feasible in the near future?

D.T.: The feasibility of this project depends entirely on the balance of forces between capitalism on the one hand, and the exploited and oppressed on the other. This balance of forces currently favours capital, we should not kid ourselves. But there is no third way possible: the attempts to save the climate through market mechanisms consistently reveal their ecological inefficiency and their social injustice. There is no way other than resistance. It alone can change the balance of forces and impose partial reforms pointing in the right direction. Copenhagen was a first step, a second was the summit in Cochabamba. Let us keep going, let us unite, let us mobilize and build a global movement to save the climate in social justice. This will be more effective than all the lobbying efforts of those who nourish illusions about a green capitalism.

The Basic Contradictions in Efforts to Christianise

by **Mesut Mezkit**

mesutmezkit@gmail.com

It is notable that missionary activities in Turkey are gaining speed day by day. These missionary activities are carrying on full speed nearly in all areas in Turkey. Missionaries do their activities so secretly that many people who do not know what Christianity is, especially our teenagers, believe in them. They are in an effort to reach their goal well by taking advantage of the good atmosphere which exists in Turkey.

Missionaries tell people not the real Christianity but the false one while approaching people. They never tell about the written Bible; in contrast, they follow the paths which fit theirs to reach their secret aims. Furthermore, they define Christianity as the religion of peace, tolerance, dialogue, self-sacrifice that serves for people and persecuted and deceive people by using these words. They claim that the terrorist attacks which were performed

by muslim people of our age stem from Islam and they reflect discredit on all muslims, that is, they are in a struggle to show Islam as a religion of terror. They use any kind of communication to do this. Besides, they describe our lovely prophet with bad words. They do these activities not abroad, but in Turkey.

In this study, we will examine how the bibles were falsified and why they were presented in a twisted way.

Everyone Has a Door and This Door Will Be Knocked One Day

by **Süleyman Faruk Göncüoğlu**

Istanbul Center for Studies of History of Culture

farukgoncuoglu@yahoo.com

While going past the mosques which are in city centres, there is an expression on some of the garden gates of the mosques: No parking. It is funeral gate. There is a strange feeling inside me when I see it. Suddenly, I feel as if lonely. This is to realise for a

moment that the adventure of life which starts in a delivery room ends at a funeral. That is why I feel so then.

It is interesting that we waited between these two gates and many other sills. We forgot that the real thing lies in these gates which are the beginning

and end of life, and the others are of no importance.

We made the life ordinary at the gates of owners of power who are expected with hope, at the gates of government and darling.

Michael Porter's Competitive Forces Research at Course Sector in Denizli

by **Celalettin Serinkan**

Associate Professor, Pamukkale University, Faculty of Economics and Administrative Sciences

The aim of this study is to examine the current situation of course sector in Denizli in the aspect of strategic management perspective and to recommend strategic proposals in order that the sector develops. To this end, the

approach of strategic management was analysed first, competitive and competitive forces were, afterwards. For this reason, for competitive force, an evaluation was done related the sector with the five forces analysis

of Michael Porter which is an analysis method. In the parts of result and evaluation some strategic proposal were recommended for the sector in the light of evaluation and analyses which were made in the previous part.

Turkey and Syria: The End of a Strategic Deepness

by **Muhammed Nureddin**

The paper Es-Sefir published in Lebanon

Turkey-Syria relations were exposed to a strong shock not only before AKP came to power but also long before the improvement process starting

in 1998 in security and political fields between Şam and Ankara. The last shock, away from being a temporary station, announces us the beginning

of a new period that not having possibility to enframe but having another rules.

The Strategy of Foreign Policy of Malaysia and Turkey

by **Abdul Rahman Adam**

National University of Malaysia, Bangi.

This article searches the potential at the relations between Malaysia and Turkey in accordance with the purpose of the 9th Development Plan of

Malaysia. As an introduction to this debate, we have a look at the strategies underlying the orientations of Foreign Policy of Malaysia and discuss

the main problems which arise at the implementations of these strategies.

The Relations between Turkey and the Turkic Republics: The Past, Present and the Future

by **Rovshan İbrahimov**

Qafqaz Universitesi Hukuk Fakültesi

This article focuses on the relations between Turkey and the Turkic Republics. Relations between Turkey and the Central Asian Republics, which had been a disappointment at the be-

ginning because of the political romanticism of both sides. Later the relations, particularly the economic relations, has gained wider and more realistic perspectives.

In addition to the examinations of these topics, the article also proposes perspectives related to the future relations.

Abstracts

Deutsch

Ein Grundlegender Widerspruch Der Bemühungen Um Die Christianisierung

Mesut Mezkit

mesutmezkit@gmail.com

Die Beschleunigung des missionarischen Aktivitäten ist Tag für Tag bemerkenswert in der Türkei. Oberflächenbehandlung bei der Bühne, der alle missionarischen Aktivitäten in der Türkei sind weiterhin in vollem Gang. Die Missionare, Christianisierung Aktivitäten, die so heimtückisch macht hat auf unserm Volk, vor allem junge Menschen, die nicht wissen Christentum zu glauben. Mit dem Best-Effort, um die Ziele von empfindlichen Umwelt der Türkei zu erreichen.

Die Missionare, nähert sich unser Volk, nicht das Original des Christentums; sondern bezieht sich auf das gefälschte. Es wurde Beitrege erwähnt zur den geschriebene Evangelien; der Weg zur Geheimnisse Erreichung ihre Ziele ist aber öfter entscheidend. Christentum wird, "Frieden, Toleranz, Dialog, Menschen, die Dienen, Opfer, religiöser Unterdrückten" als Etiketten zu täuschen unseres Volkes verwendet. Bis jetzt, den Terror, dass die Menschen in einigen muslimischen Identität in ihrer Terrorarbeit

durch die Aneignung Islam machen, macht alle Muslime schlecht; damit Versucht man zu beweisen, dass die islamische Religion von "Terror" eine Religion ist. Um dies zu tun, benachrichtigt man mit allen Mitteln der Kommunikation. Selbst die geliebten Propheten wird mit schlechten Taten vorgestellt. Dies schlecht sprechen wird nicht ausserhalb; sondern in der Türkei gemacht. In dieser Studie werden wir, wie die Evangelien manipuliert wurden, und untersuchen die Ursache.

Jeder hat ein Tür, jedoch dieses Tür wird in der Glocke geklingelt

Süleyman Faruk Göncüoğlu

Cultural History Research Center der Stadt İstanbul

farukgoncuoglu@yahoo.com

Die Moschee im Zentrum der Stadt befindet, an den Eingangstüren von einigen der Hof ist mit der Tabelle "Beerdigungs Tor Parken verboten" gekennzeichnet. Es war seltsam in mir, wenn ich dieses Artikel gesehen habe. Ich hatte immer das Gefühl, ganz allein zusein. Ab der Tür von Kreißaal

bis zu Beerdigungstür war mir des Leben für einen Moment bewusst. Der Moment ist aktuelle Grund für dieses Gefühl. Es ist interessant, dass viele in der Tür zwischen den beiden Türen gewartet hat. Was ist die Wahrheit, ist die zwei Türen in den Anfang und das Ende des Lebens zuverstehen, ohne

Sinn auf der Grundlage der anderen Türen zu gessen...

In der Hoffnung erwarteten diejenigen in der Regierung Türen, Tore, keine Notwendigkeiten, Staatenstüren, zustand bei den Toren der Geliebten machten wir das Leben selber gewöhnlich.

Denizli Unterrichtsforschung Sektor Der Wettbewerbsfähigkeit Untersuchung

Celaleddin Serinkan

Prof.Dr. Pamukkale Universitet, Wirtschafts-und Verwaltungswissenschaften (İİBF)

cserinkan@pau.edu.tr

Das Ziel dieser Studie, Analyse der aktuellen Situation aus der Perspektive des strategischen Managements Sektor in Denizli und strategische Empfehlungen für die Entwicklung des Sektors ist. Auf diese Weise untersuchte zunächst die strate-

gische Management-Ansatz, dann untersucht der Wettbewerb und Wettbewerbsfähiger werten. Aus diesem Grund, eine der Methoden zur Analyse, war Michael Porter von fünf Kräfte wettbewerbsorientierten Analyse und Auswertung auf dem

Sektor gemacht. Und Auswertung am Ende des vorhergehenden Abschnitt, in das Licht der Bewertung und Analyse von strategischen Empfehlungen wurde für den Sektor.

Tränen Von Somalia

Recep Tayyip Erdoğan

Premierminister der Republik Türkei

Premierminister Recep Tayyip Erdoğan, einer der führenden Publikationen in den Vereinigten Staaten über das Drama von Somalia, schrieb in Foreign Policy Artikel. Veröffentlicht in der Unterschrift des Ministerpräsidenten Erdogans mit dem Titel "TRÄNEN VON SOMALIA" des Artikels meint Erdogan, dass Somalia in letzten 60 Jahren das größte Dürre und Hungersnot, lenkte die Aufmerksam-

keit auf den Mangel.

Somalia; die Gesichter von diesem Blatt, Zivilisation, moderne Werte, menschliche Werte und all das testen die Verdienste zu überdenken veranlässt der Ministerpräsident Erdogan darauf hin, dass in diesem Drama, ist der Kampf gegen Katastrophen durch den Menschen auf der globalen Ebene konfrontiert, die Zusammenarbeit, Verantwortung und Solidarität auf

dem Display für die Annahme sicher ein Grundbedürfnis des Menschen Pflicht noch einmal auf der Vorderseite zu hingewiesen.

In Somalia, die resultierende Tabelle, nur eine Katastrophe, die durch schwere Form der üblichen Interpretation einer Situation verursacht nicht einen realistischen Ansatz, war bemerkenswert.

Was sucht Türkei in Syrien?

Michel Chossudovsky

Während der Clinton-Administration, USA, Israel und die Türkei hatte einen Militärbündnisses erschienen. Richtung des Generalstabs aus den USA, diese dreifache Allianz zwischen den drei Ländern untereinander

und mit den Entscheidungen der Großen Nahen Osten zu koordinieren.

Vorbemerkung: Michel Chossudovsky Globale Research'te am 17. Juni in Syrien, in der Türkei veröffentlicht wurde, bietet dieser Artikel

einen wichtigen Beitrag zur Diskussion darüber, wie es funktioniert. Das Originalmanuskript "Syrien zu destabilisieren, und im ganzen Nahen Osten Krieg" ist ...

Türkei und Syrien: Ende der strategischen Tiefe

Muhammed Nureddin

Die libanesische Zeitung Al-Botschafter

Türkei-Syrien, nicht nur vor dem Ablauf der AK-Partei an die Macht kam, sondern durch die Sicherheit und politischen Bereich im Jahr 1998 zwischen Damaskus und Ankara, der

Beginn des Heilungsprozesses begonnen haben, können zu einer viel zu starken Stößen ausgesetzt führen. Letzte Vibrationen, ist aber nur ein vorläufiges Ende des Seins über den

Rahmen der Abgrenzung nicht möglich ist, gelten andere Regeln für das nächste Generation.

Malezyas Aussenpolitik Strategy und der Türkei

Abdul Rahman Adam

Internationale Universität in Malesiya, Bangi

In diesem Artikel, 9. Malaysia Development Plan Für die (MP 9) Zwecke, erforschte mögliche Beziehungen zwischen Malaysia und der

Türkei. Als Einstieg in diese Debatte, um in Malaysia Foreign Policy (NDP) zu durchsuchen, und Strategien zugrunde liegenden Trends in der Aus-

führung dieser Strategien, die wichtigsten Fragen diskutiert.

Türkei-China Relations: China in den Augen der Türkei

Erkin Ekrem

Prof. Dr., SDE Specialist

Die Chinesen kennen die Türkei mit der Namen Göktürken, Koreakrieg, die mächtige Armee und wie z. B. Brücke zwischen Asien und Europa. Darüber hinaus ist die Türkei ein Land, das die Ost-Turkestan Unabhängigkeitsbewegung zu unterstützen würde, ist ebenfalls angezeigt, vor allem nach den Ereignissen dieser Beise wurde in Urumqi am 5. Juli gestärkt. In den letzten Jahren die Türken, die auch im Fußball bekannt sind, der 2002 FIFA WM-Qualifikationsspiel in

der Türkei, die dritte in der Welt wurde, besiegte Türkei Chinas mit 3:0. Ähnliche Situation wurde auch eingetreten nach 8 Jahren und im 2. September 2010, FIBA WM 2010 Spiele, in der Türkei und China Basketballspiel 87-40 geführt hat.

Chinesische Presse hat diesen Spiel, als Schande von China beschrieben. Darüber hinaus die Wirtschaft der Türkei, gefolgt von den Anstieg der Regionalpolitik, hatten die Chinesen vor,

dass in der Türkei eine regionale Macht gezeigt. Manche Leute bezeichnen es als ihre Begeisterung für die Türken. Einige chinesische Journalisten, die chinesischen Restaurants von Istanbul und von Taksifahrer ausgetrickst worden sind, haben die in chinesischen presse veröffentlicht. Aber die Chinesen erhalten in der Türkei wissen und vermehrten sich mit Bewertung und Forschungen.

Ungültigkeit der grüne Kapitalismus

Daniel Tanuro

<http://www.internationalviewpoint.org/spip.php?auteur54>

Tanuro Daniel's neues Buch, L'Impossible Capitalisme Wert, oder "Die Sinnlosigkeit des grünen Kapitalismus" (Green Capitalism Invalidität), bietet Ökosozialismus einen wichtigen Beitrag, um die analytische Perspektive.

Tanuro ist ein Marxist und ein zertifizierter Spezialist in der belgischen Landwirtschaft, Umweltgeschichte,

Umweltpolitik durch ein fruchtbarer Schriftsteller.

Das Buch, wie der Titel besagt, ist besonders grüne Kreise und die Krise des Klimawandels, das Gewinnstreben und die Dynamik der Kapitalakkumulation, um ohne die wichtigsten Vorschläge in eine starke Lösung zu basieren. Die meisten der Inhalt des Buches ist in der Tat, von der Spitze der

Vierten Internationale, im Jahr 2009 angenommen, um zu dienen als Grundlage für eine Diskussion, Tanuros über internationale Bericht scheint eine Fortsetzung der erweitert und aktualisiert werden soll. Der Bericht von Lan Angus und wurde durch Angus "The Global Fight for Climate Justice" übersetzt. (Climatic globale Kampf für Gerechtigkeit) hat die Namen der Antologie aufgenommen.

Der Untergang des U. S. Drug-Client Staaten

Max Fisher

The Atlantic

Client-abhängigen Staaten Amerikas Liebesaffäre, Großbritannien und Frankreich im Jahr 1956, besetzte den Suezkanal von Ägypten bis das Drucken macht den Text nach einer weile fing an zu verlassen (Die Sowjetunion war ein Meister der Erstellung des Kunden-Staaten). Amerika und die

Sowjetunion bei den Vereinten Nationen in diesem Jahr sind veraltet die europäischen Kolonialismus, destabilisiert, und argumentierte, die Kündigung. Briten und Französische Truppen zogen aus Ägypten, und innerhalb 10 Jahre war der britischen und Französisch Imperien zusam-

mengebrochen. In der Zwischenzeit hatten die Vereinigten Staaten und der Sowjetunion in eine andere geopolitische Spiel begonnen: Staat sucht Kunden. Amerika spielt den Spiel heute noch.